

Matti Sarmela

Länsimaiden rappio

1. Vapaa kasvatus
2. Suomalainen ihmiskunto
3. Rajaton seksuaalisuus
4. Väkivallan läsnäolo
5. Uusi ihmistuotanto
6. Planetaarinen aika

24.12.2023. Uusi versio, johon on tullut pieniä lisäyksiä ja erillisinä julkaistut kirjoitukset yhdistetty johdonmukaisemmaksi kokonaisuudeksi.

Rappion kehitys. Tämä kirjoitusjakso suomalaisen yhteiskunnan sosiaalisesta rapautumisesta on jatkoa teokselleni *Postlokaalinen kulttuuri*, jonka kirjoitin kymmenkunta vuotta sitten (sarmela/post-lokaalinen). Digitaalitekniikka on tuonut uuden totaalisen rakennemuutoksen eikä vanhoista kulttuurirakenteista jää juuri mitään jäljelle. Uudessa teknisessä ympäristössä on syntymässä kokonaan uusi kulttuuri, rakennemuutokset koskevat kaikkia instituutioita, fyysistä ihmistä ja sosiaalista elämää, kuten käyttäytymisnormeja, arvoja, ihanteita, maailmankatsomusta ja uskontoa.

Digitaalitekniikan tuomista rakennemuutoksista tulee joka päivä uutisia, nyt rakennetaan tekoälyä, maailmanaivoja, joka lopulta luo maapallosta yhden planetaarisen massakulttuurin. Kehityskonnon hallitsemassa maailmassa julistetaan, että tieteellistekninen hallintakulttuuri vie kehitystä eteenpäin, siitä ei saa kirjoittaa negatiivisessa sävyssä. Meidän kaikenhyväksyvässä yhteiskunnassa kehitys on aina jotain korkeampaa, rationaalisempaa kuin nykyisyys. Mutta onko uusi digitaalinen yhtenäiskulttuuri jo tieteellisteknisesti niin erikoistunut globaali kulttuurijärjestelmä, ettei suurin osa ihmisistä pysty enää sopeutumaan omaan elinympäristöönsä. Elämän tieteellisteknisen hallinnan pitäisi olla jo täydellistä verrattuna vaikkapa sotia edeltäneeseen yhteiskuntaan. Suomen kaltaisissa "hyvinvointiyhteiskunnissa" ihmistä ympäröivät tieteellistekniset hoito, viihde ja turvallisuusko-
neistot, mutta sosiaaliset ongelmat, sairaudet, rikollisuus, itsetuho ja tyytymättömyys kasvavat. Mikä on se yhteiskunta, jossa yhä suurempi osa ihmisiä tarvitsee huumeita ja psyyken lääkkeitä, eikä pysy pystyssä ilman ammattiauttajia, holhoojia ja poliiseja? Kaikki se kehitys, joka johtaa länsimaita kohti rappiota, työllistää yhä enemmän erilaisia ammattilaisia: sosiaalityöntekijöitä, psykologeja, tutkijoita, huostaanottajia, asianajajia, kotouttajia, avustajia, tulkkeja ja viranomaisia. Länsimaissa rappio on jo jatkuvasti kasvava bisnes.

Viime vuosikymmenten tieteellistekninen kehitys on tuonut rakennemuutoksia, jotka johtavat yhteiskunnan sosiaaliseen kuihtumiseen, paikallisten yhteisöjen katoamiseen, ihmiskehon fyysiseen rappioon, lyhyesti sanoen postlokaaliseen kulttuuriin.

Kirjoitus on blogi, johon ei ole ollut tarkoitus liittää lähdekirjallisuutta. Suomessa tapahtuneen kehityksen voi löytää julkisista tilastoista, vaikkapa Suomen Tilastokeskuksen tai eri ministeriöiden, kuten Sosiaali ja terveystieteiden ministeriön (THK:n Sotkanet) tai Opetus ja kulttuuriministeriön julkaisuista tai laajemminkin EU:n (Eurostat), YKliiton (Globalis), OECD:n, Unesco:n, WHO:n tilastoista, ja suoraan julkisesta mediasta. Länsimaissa tehdään

loputtomasti tieteellisteknistä tutkimusta, tilastoja, tiedon ja valvonnan välineitä, kunnes koko maapallo, ihminen ja luonto ovat planetaaristen teknokoneistojen täydellisessä hallinnassa.

Matti Sarmela

LÄNSIMAIDEN RAPPIO 1

VAPAA KASVATUS

Vapaa ns. väkivallaton kasvatusta on luonut vihan yhteiskunnan, jossa alati tyytymättömät sukupolvet elävät ego-elämäänsä. Sukupolvi sukupolvelta länsimaista katoavat sosiaaliset ja yhteisölliset taidot, empatia ja sympatia, jäljelle jää ihmisen globaali yksinäisyys.

Rajaton lapsuus. Postlokaalisen yhteiskunnan perusta, sen alkua ja juuri on ns. vapaa kasvatusta, joka sodan jälkeen 1950-1960-luvulla levisi länsimaihin, myös Suomeen. Uusi kasvatustoppi syntyi suuren rakennemuutoksen mukana vastakohtana paikallisyhteisöjen kulttuurille niin kuin muutkin postlokaalisen ajan uudet sosiaaliset rakenteet. Vapaa kasvatusta merkitsi irtautumista sotia edeltävän ajan kasvatustehanteista, joiden katsottiin huipentuneen kansallissosialismin julmuuksissa ja herännäisliikkeiden ankaruudessa. Uuden kasvatustehanteologian mukaan lasten tuli saada kasvaa rakastavassa ilmapiiressä omaehtoisiksi, autonomisiksi ihmisiksi ilman pakkovaltaa, ilman rangaistuksia, velvollisuuksia ja tarpeettomia rajoja. Vapaan kasvatustehantemethodin piti luoda uusi inhimillinen, kaikkien kansalaisten omakseen tunteva yhteiskunta, jossa lapset saisivat syntymästä lähtien onnellisen elämän ehdot, rakkautta, lämpöä, ihmisläheisyyttä, tieteellisteknisesti parhaat mahdollisuudet rakentaa itselleen paras tulevaisuus. Rangaistuksia alettiin pitää vanhempien harjoittamana väkivaltana, joka aiheutti lapselle ”angsteja”, nykyisin traumoja, elinikäisiä psyykkisiä vammoja.

Vanhempien harjoittama väkivalta ja lasten kaltoinkohtelu olivat termejä, joilla vapaa kasvatusta legitimoitiin ja maailman agraarikyllissä vallinneet arvot ja normit leimattiin epäinhimillisiksi, kehittymättömän menneisyyden kulttuuriksi. Ikään kuin ihmiskunnan historian paikallisyhteisöissä lapsilla ei olisi ollut hoivaa, lämpöä ja inhimillistä hellyyttä siinä missä nykyisin. Eivät entisaajan vanhemmat pahoinpidelleet lapsiaan, vaan halusivat heidän parastaan niin kuin vanhemmat kaikissa kulttuureissa ovat tehneet. Jo varhaisimmissa paikalliskulttuureissa lapset ovat olleet lähes jatkuvasti äitinsä sylissä tai kulkeneet vanhempiensa mukana, agraarikulttuureissakin lapset ja perhe olivat vanhemmille tärkeämpiä kuin nykyajan hyvinvointiyhteiskunnissa. Lasten varassa oli suvun tulevaisuus, viljelyn maan ja muiden elinehtojen säilyminen, vanhempien oma vanhuuden turva. Ilman omia lapsia ja perhettä, ilman suvun jatkuvuutta ihmisen elämä olisi mennyt hukkaan. Kun entisaajan yhteiskunnissa korostettiin yksilön velvollisuuksia omaa yhteisöä ja kansallisromantiikan kaudella omaa isänmaata kohtaan, uusi kasvatustehanteologia haluaa toteuttaa postlokaalisen yhteiskunnan perusarvot: yksilönoikeudet ja yksilönvapauden.

Vapaan kasvatustuksen avainsanoja on neuvottelu (negotiation). Lasta ei saa komentaa, vaan hänet on keskustelemalla saatava ymmärtämään, miksi on tehtävä niin kuin vanhemmat sanovat. Neuvottelu ja palkitseminen ovat jotain korkeampaa kasvatusta, ikään kuin lapsi ja vanhemmat olisivat tasaarvoisia ja perheessään pitäisi toteutua kaikkien yhtäläiset oikeudet. Kaikenlainen neuvottelu on vienyt vanhemmilta päätösvalan, antanut lapsille kiristyskeinoja ja muuttanut perheelämän jatkuvaksi kinasteluksi. Käytännössä kasvatukseen on jäänyt vain lasten jatkuva palkitseminen.

Nykyisin perheen auktoriteetteja eivät enää ole vanhemmat vaan lapset. Länsimaissa kasvatusta hallitsee vanhempien omia lapsia kohtaan tuntema pelko, oman epäonnistumisen pelko, tulevaisuu-

den pelko. Nuorisoa eivät uskalla enää kasvattaa koti eikä koulu, ei kylä eikä yhteisö, kaikki sosiaalistamisen kollektiiviset rakenteet kuolevat pois. Vanhempien ja yhteiskunnan tehtävänä on palvella kasvavaa sukupolvea, pitää huolta siitä, että he saavat kaiken sen, mitä kaupallinen yhteiskunta tarjoaa eivätkä joutuisi nuoruudessaan kokemaan minkäänlaisia pettymyksiä. Lasten tulee aina viihtyä, missä he sitten ovatkin. Tärkeintä on ollut lasten kasvuympäristön mentaalinen ja psyykkinen pehmentäminen, nuorten suojeleminen kaikilta pettymyksiltä, joista he voisivat saada traumoja ja syyttää vanhempiaan ja yhteiskuntaa.

Oleellisin ero menneisyyteen on siinä, että vapaa kasvatus tuottaa egoihmisiä, joilla ei ole mitään velvollisuuksia toisia ihmisiä ei yhteisöä eikä yhteiskuntaa kohtaan, eikä voi tulevaisuudessa olla, koska kaikki paikalliset yhteisöt katoavat. Länsimaisessa arvomaailmassa kasvaa sukupolvea, jotka kokevat, että he ovat yksilönoikeuksineen ja vapauksineen todellisuuden yläpuolella, ettei heitä voida ojentaa eikä rangaista. Egoihmiset eivät ole oppineet häpeämään käyttäytymistään eivätkä tunne syyllisyyttäkään, he ajattelevat vain itseään eivätkä välitä muista ihmisistä, ympäristöstään, ai-noastaan oman elämänsä parhaasta, omista tunteistaan ja mielihaluistaan.

Vapaa nuoruus. Kun vanhemmilla ei ole enää todellista otetta lapsiinsa, teiniikäiset nuoret ajautuvat ”nuorisokulttuuriin”, hakevat kaverien hyväksyntää, kokeilevat toveriansa kanssa päihteitä ja huumeita, etsivät seksuaalikokemuksia. Mitä inhimillistä lämpöä vanhemmat voivat antaa lapsille, joilla on kohta kaikki oikeudet suojautua vanhemmiltaan. Lapset voivat elää kokonaan omaa koskemattomuuttaan, omassa huoneessaan ja internetympäristössään, jopa oman intymiteettisuojaansa takana. Kun vanhemmilla ei ole pääsyä edes yli 12vuotiaiden lastensa terveystietoihin, he voivat joutua kokonaan ulos nuorten todellisesta elämästä.

Vapaan kasvatuksen yhteiskunnassa lapsilla ja nuorilla on yhä enemmän mielenterveysongelmia, kuten psyykkisiä käytöshäiriöitä ja neurologisia sairauksia, joita hoidetaan terapialla ja mielialalääkkeillä. Uusi diagnosoitu sairaus on mm. adhd ”aktiivisuuden ja tarkkaavaisuuden häiriö”. Nykyajan lapsista kasvaa yhä lyhytjännitteisempiä ja levottomampia, he eivät kykene keskittymään opiskeluun, eivätkä aikuisina kestä pitkäjänteistä työtä tai kykene elämään pitkäaikaisissa ihmissuhteissa. Vapaa kasvatus on tuonut mukanaan epäonnistunutta kasvatusta korjaavaa työtä psyykkisen alan tutkijoista ja terapeuteista sosiaalityöntekijöihin, kaikilla aloilla on selityksiä ja erilaisia teorioita, miksi ongelmat lisääntyvät, mutta juuri kukaan ei puutu ”juurisyyhyn”, kasvatuksen epäonnistumiseen.

Mistä tulevat adhdlapset? Eivätköhän he kuulu aikakautensa lapsiin ja nuoriin, jotka ovat olleet ylivilkkaan kasvatuksen ja jatkuvan huomion kohteena, joita ei ole koskaan pakotettu mihinkään, ei rangaistu mistään eikä todella velvoitettu käyttäytymään, ei kotona eikä koulussa. Yksi lapsi saattaa tehdä vanhempien elämästä alituista neuvottelua, kinastelua ja huutamista. Lapsille työnnetään loputtomasti uusia virikkeitä ja elämyksiä, loputtomasti uusia leluja ja nameja, alituisen jotain viihdettä ja harrastuksia. Ongelmalapset ovat aikansa kulttuurin tuotteita: viihde, seksi ja peliteollisuuden tuotteita, omien yksilönoikeuksiensa ja oman tunneelämänsä tuotteita, kasvaneet oman napansa ympärille.

Suomalaisissa perheissä, lastentarhoissa ja kouluissa on jo niin paljon kasvatusongelmia, ettei yhteiskunnan tieteellinen terapia tai sosiaalitoimi taida suomalaista perhettä pystyä enää auttamaan. Vapaan kasvatuksen katastrofi alkaa näkyä kaikissa tilastoissa. Esimerkiksi lapsista tehtyjen lastensuojeluilmoitusten määrä on jatkuvasti kasvanut, viime vuosina niitä on tehty ikäluokista riippuen 1015 %:sta lapsista (kaikkiaan 110 000 lapsesta vuosittain, THL). Sijaiskodit ja hoitolaitoksetko tulevaisuudessa sosiaalistaisivat Suomen nuoret?

Julkisessa keskustelussa ei nykyajan ongelmista uskalleta tuoda esille niiden todellisia syitä, ei esimerkiksi sanoa, että vapaasti kasvaneet nuorten sukupolvet ovat päässeet liian helpolla, liian vaivat-tomassa ympäristössä ja kokeneet aina saavansa kaiken, mitä ovat halunneet. Kun nuori kasvaa aikuiseksi ja kohtaa kovan kilpailuyhteiskunnan, hän huomaa, ettei olekaan enää oman ympäristönsä keskipiste, yhteiskunta ei vastaa hänen huutoihinsa eikä anna kaikkea, mitä hän haluaisi. Elämä ei olekaan pelkkään viihdettä. Nuoret kohtaavat saman narsistisen kasvatuksen saaneet ikätoverit, naapurit, esimiehet, ja kulttuuria hallitsevat julkisuuspyrkymiset, someraivoajat, maalittajat, ilmiäntajat,

epäonnistumistaan purkavat kanssaeläjät. Aikuisten maailmassa kaikki puolustavat vain omia oikeuksiaan, omia lapsiaan ja kaikkialla vaatimukset kasvavat, eikä juuri kukaan auta toista ihmistä. Juuri vapaa kasvatus on se, joka on sysännyt liikkeelle sosiaalisen kulttuurin totaalisen muutoksen, luonut itsekkäiden yhteiskunnan, jossa on vihamielisyyttä, väkivaltaa ja kaltoinkohtelua enemmän kuin aikoinaan missään paikallisessa yhteisössä.

Postlokaalisessa digitaaliyhteiskunnassa kasvaa sukupolvi sukupolvelta yhä itsekkäämpiä lapsia ja lasten vanhempia, yhä ilkeämpiä yksinäisiä ihmisiä, naapureita, koulutovereita ja työtovereita, yhä enemmän nettivihaa, välinpitämättömyyttä ja särkyneitä avioliittoja, jos niitä vielä solmitaan. Tänä päivänä vapaa lapsirakkauskin on alkanut hiipua. Lapsi on jonkun elämänvaiheen projekti ei elämän sisältö niin kuin avioliitto, lapset ja suku paikallisyhteisöjen aikakautena. Yhä useammat omalle vapaalle elämälleen omistautuneet ihmiset kieltäytyvät hankkimasta lapsia, koska se olisi liian suuri uhraus omaa perhettä, sukua ja yhteiskuntaa kohtaan.

Onko ihmisläheinen yhteiskunta toteutunut? Ei ole. Todellisuudessa toteutuneet ovat yltiövapaat yksilönoikeudet, itsekeskeisyys ja yksinäisyys. Paikalliskulttuurien elinikäiset, turvalliset ihmissuhteet, yhteisöllisyys, naapuruus, toisten ihmisten huomioonotto jokapäiväisessä sosiaalisessa elämässä, kaikki ovat kohta jo kadonneet. Uutta vastavuoroista kanssakäymisestä ei ole syntynyt eikä kestäviä pienyhteisöjä. Entä onnellinen lapsuus? Sekään ei ole onnistunut. Perheiden sisäiset ongelmat lisääntyvät jatkuvasti ja mediaan ilmestyy yhä enemmän artikkeleita siitä, kuinka pahoja muistoja vanhemmat ovat jättäneet lapsilleen. Vapaasti kasvaneet egolapset ovat ikuisesti tyytymättömiä, he puhuvat vain minämuodossa. Länsimaista on tulossa vapaasti kasvaneiden narsistien yhteiskunta.

Moderni kouluelämä. Tutkimusten mukaan tasaarvoisessa kaikkien oikeuksien *inluusiokouluissa* erityisoppilaat saavat tahtonsa ja yksilönvapautensa läpi uhkailemalla ja käyttämällä väkivaltaa, heittelemällä tavaroita, lyömällä ja potkimalla, herjaamalla opettajaa ja muuta kasvatushenkilökuntaa, turvautumalla seksuaaliseen häirintään. Kouluissa oppilaat tappelevat, kiusaavat muita ja metelöivät tunneilla niin, että suurin osa opettajan ajasta menee luokan rauhoittamiseen. Väkivallasta on tullut joidenkin koulujen arkea, joillakin on jo aseetkin mukana (Työterveyslaitoksen kunta10 tutkimus). Päiväkodeissakin työntekijöille on hankittu turvavaatteita, jotta he voisivat hillitä purevia lapsia.

Koulukiusaaminen on saanut ympärilleen tutkijoita, terapeutteja, huoltajia, rahaa kerääviä pelastusyhdistyksiä ja muuta koulubisnestä. Mutta mikään ei ole muuttunut eikä muutukaan, kun kiusaajia ei saa syyllistää eikä rangaista, ei edes nimeltä mainita. Julkisessa puheessa lapsia ei saa syyllistää, he ovat yhteiskunnan uhreja. Viranomaisen mukaan lapset eivät saa apua ongelmiinsa, koska koulutukseen ei uhrata riittävästi resursseja, yhteiskunnan varoja. Kouluissa tarvittaisiin yhä enemmän oppilaiden avustajia, terapeutteja, psykologeja ja turvamiehiä. Jäljellä on usko ammattiauttajien yhteiskuntaan, koulu on kohta kuntien suurin työllistäjä, monitoimilaitos.

Opettajien mielestä tärkeintä olisi tehdä luokasta turvallinen Silloin kun kävin koulua 1940-1950-luvulla, ei tullut mieleenkään, että joku oppilas olisi ryhtynyt metelöimään, huudellut rumasti opettajalle, ruvennut uhkailemaan häntä tai peräti hyökännyt hänen kimppuunsa. Ei meidän luokassa kukaan oppilas saanut raivokohtausta, ei ruvennut heittelemään tavaroita eikä potkimaan lattialla. Opettaja oli ehdoton auktoriteetti, niin kuin vieläkin Aasian sivistysmaissa. Vapaa kasvatus ja "oppilaskeskeinen pedagogiikka" ovat tehneet oppilaista auktoriteetteja, joiden ehdoilla koululaitos toimii, opetuksen on sopeuduttava siihen, etteivät oppilaat epäonnistu ja koe pettymyksiä enempää koti kuin kouluelämässään.

Nykyisin koulujen työtä häiritsevät eniten narsistivanhemmat, jotka pitävät kiinni lastensa kaikista mahdollisista oikeuksista, valittavat, uhkailevat ja tekevät ilmiäntöjä opettajista. Ja kaikessa syyttämässä media on aina mukana. Vapaan kasvatuksen saaneet ongelmalapset ja heidän vapaan kasvatuksen saaneet vanhempansa vievät opettajilta kiinnostuksen omaan ammattiinsa. Opettajat kokevat, että vastuu työnnetään edelleen heille, vaikkei heitä haluta edes kuunnella. Todellisten syiden etsimi-

nen on epäeettistä, tutkijat ja lainoppineet leimaavat ensimmäisinä normit ja kurinpitokeinot syrjiksi, epädemokraattisiksi. Kuri loukkaa lasten oikeuksia.

Koululaitoksen ongelmat lisääntyvät jatkuvasti. Helsingissä kahden vuoden välein tehtävissä kyselyissä näkyy, kuinka kouluväkivalta on lisääntynyt ja vuonna 2022 jo puolet kouluissa työtä tekevästä vastaajista oli viimeisen 12 kuukauden aikana kokenut oppilaiden taholta väkivaltaa tai väkivallalla uhkailua, uhkailijoissa on mukana jo oppilaiden vanhempiakin. Oppilaiden keskuudessa on jopa lapsia, jotka ihailevat rikollista elämäntapaa ja pitävät väkivaltaa sankaruutena. Opetus on muuttanut vartiointitehtäväksi. Näin kerrotaan nykyajan mediassa, eikä juuri kukaan uskalla sanoa, että jos Suomi aikoo säilyä ns. hyvinvointivaltioiden joukossa, opettajien kurinpitooikeus, karttakeppi, on kerta kaikkiaan palautettava takaisin.

Oppimisen katastrofi. Suomen koululaitosta on pidetty "maailman parhaana", ja 1970luvulla toteutettu peruskouluuudistus on ollutkin alallaan maailman parhaita. Onnistumista vahvistivat kansainvälisen Pisatestin tulokset, niissä Suomi on ollut kärkimaiden joukossa. Viimeisten 15 vuoden aikana on tapahtunut käänne. Suomen Pisa tulokset ovat jatkuvasti huonontuneet ja muutenkin, paras koulutus on siirtynyt länsimaista Aasian teollistuneisiin maihin. Kehitykselle on annettu erilaisia selityksiä, mutta olisikohan niin, että syynä on vallitseva kasvatusegemonia, tasaarvoideologia, ja uudet opetusmenetelmät, joita alan tutkijat tyrkyttävät oppimistieteen uutena kehityksenä. Lasten kasvatusta ja lapsia itseään ei saa syyllistää eikä ahdistaa, tavoitteena on itseohjautuva vapaa persoonallisuus. Kun todellista velvollisuutta ei ole, yhä suurempi osa nuorista, varsinkaan pojista ei haluaakaan ponnistella selviytyäkseen opetusohjelmista, vaan uskovat, että internetistä löytyy kaikki tieto, mitä ihminen tarvitsee ja yhteiskunta pitää joka tapauksessa huolta kävi koulua tai ei. Suomessa on kasvava määrä nuoria, joilla ei ole enää tavoitetta eikä sisua opiskella, jotka putoavat koulusta ja vieraantuvat todellisuudesta. Jotka eivät lopulta piittaa itsestään, eivät vanhemmistaan eivätkä yhteiskunnasta, eivät mistään muusta kuin omista tunteistaan ja kuvitelmistaan.

Kohta kaikilla Suomen lapsilla on 56 ikävuodesta lähtien oma älypuhelin, ja kun jokaisessa kodissa on televisio, lapset viettävät "ruutuaikaa" silloin kun heidän pitäisi mennä ulos leikkimään ja liikkumaan, pelaamaan todellisia pelejä "livenä". Viime aikoina on lopultakin todettu, kuinka haitallista liiallinen ruutuaika on lapsille. Peliruutujen äärellä lapset eivät opi sosiaalisia taitoja, eivät käyttäytymissääntöjä tai elämää yhdessä muiden ihmisten kanssa. Teknologiaa ihailevassa Suomessa mobiilin käyttämisen kieltä ei enää taida onnistua, puhelimesta on niin nuorten kuin vanhempienkin elämä ja persoona. Yhteiskunta on huolissaan lasten oikeuksista, ei opettajista eikä lopulta siitäkään, oppiiko joku koulussa sen tietomäärän, joka on koululaitoksen tavoitteisiin asetettu. Oppilaita on alettu jo mielistellä, kukaan ei jää luokalle ja numerot vain paranevat.

Suomen valtalehden kyselyssä (HS 21.5.2023) vajaat 20% opettajista kannatti *inclusiota*, kehityksessään eritasoisten oppilaiden opettamista samassa luokassa. Opetushallitus ajaa kuviteltua tasaarvoisuutta, joka voi toimia vain lisäämällä avustavaa henkilökuntaa; opettaja uhkaa jäädä luokkansa sivuhenkilöksi muiden työntekijöiden joukossa. Kaikkein kielteisemmin opettajat suhtautuvat "avoimeen kouluympäristöön", n. 90 % opettajista vastustaa uusia luokattomia koulurakennuksia, joissa oppilaat saavat opiskella ja puuhata ilmeisesti lopullisessa yksilönvapaudessa. Vapaasti kasvaneet nuoret tulevat olemaan yhä itsekeskeisempiä, aggressiivisempiä ja väkivaltaisempia. Vastoin kaikkia positiivisia odotuksia, väkivaltaa ei saada loppumaan kouluista, kaduilta eikä muualtakaan missä nuoret vielä kohtaavat.

Koulujen kehitys on kulkenut pysyvistä luokkayhteisöistä kohti vaihtuvia opiskeluryhmiä ja nyt jäljelle jäävät milloin minkinlaiset seurusteluryhmät. Seuraava uudistus on varmaankin etäopiskelu. Opettajien työhön alkaa kuulua yhä enemmän Wilmaviestejä lasten vanhempien kanssa, paperitöitä ja kyselyjä, joilla opettajin työtä kehitetään jossain tieteellisteknisessä todellisuudessa. Jos suomalaista opetuspolitiikkaa verrataan esimerkiksi Japanin ja Kiinan kouluihin, ero on todella suuri. Kun sama koulutuksen rappio ulottuu myös ammattikouluihin, ei ole ihme, että tieto ja taito siirtyvät länsimaista Aasiaan ja tulevaisuudessa työtä tekevät osaajat tulevat Suomeenkin jostain länsimaiden ulkopuolelta.

Globaalissa digitaalimaailmassa työnteon vaatimukset kasvavat, mutta Suomen ja muidenkin länsimaiden incluusiokouluissa halutaan toteuttaa vapaata tasaarvokasvatusta ja tuottaa yhdenmukaista osaamista heikompien koululaisten ehdoilla. Samanaikaisesti Aasiassa ja muuallakin menestyneissä maissa koululaitos panostaa erikoisesti eteviin oppilaisiin ja nuoret joutuvat pienestä pitäen kilpailemaan koulutuksestaan. Johtuneeko kasvatus ja koulutusideologiasta, että työnantajat vaativat Suomeen yhä enemmän ulkomaisia työntekijöitä, vaikka suomalaisten työttömien määrä on jatkuvasti kasvanut. Eikö Suomen koululaitos pysty tuottamaan kansainvälisiä ”huippuosajia” eivätkä vapaasti kasvaneet hyvinvointikansalaiset enää sopeudu työyhteisöjen vaatimuksiin, vaan tuovat työpaikoilleenkin omat yksilönoikeutensa ja arvomaailmansa.

Koulu on siinä tilassa, ettei ole ihme, jos oppimistulokset heikkenevät, oppilaiden keskittymiskyky rapautuu ja mielenterveysongelmat lisääntyvät; julkisuudessa puhutaan jo melkein katastrofista. Koululaisten keskuudessa lisääntyy ahdistus, masennus ja itsetuhoisuus, erityisesti tyttöjen mielenterveys on romahtanut. Tässä maailman onnellisimpien ihmisten maassa! Kouluterveyskyselyn mukaan keväällä 2023 yli puolet 8. ja 9.luokkalaisista tytöistä koki sosiaalista ahdistuneisuutta, koululaisille erityisesti pojille joudutaan järjestämään eritystukea, jotta he selviäisivät luokaltaan. Kaikki nuorten ongelmat: huono fyysinen kunto, psyykkiset ongelmat, oppimisongelmat, Pisa tulokset, koulujen kurinpitoongelmat, koulukiusaaminen, huumeet, mitä kaikkea niitä onkaan, kertovat länsimaisen koululaitoksen epäonnistumisesta. Lasten maailmasta puuttuvat turvallinen kuri ja kollektiiviset velvollisuudet.

Maaliskuu 2023

Matti Sarmela

LÄNSIMAIEN RAPPIO 2

SUOMALAINEN IHMISKUNTO

Näyttää siltä, että kun mukavuus täydellistyy, ihmisen on vain olemassa eikä tarvitse kehoaan juuri muuhun kuin syömiseen ja seksiin. Jos siihenkään.

Ihmiskehon tulevaisuus. Tähänastisen historiansa aikana ihmislaji on joutunut liikkumaan fyysisesti ja tekemään ruumiillista työtä. Nykyinen kulttuurin rakennemuutos on ulottunut jo länsimaisen ihmisen kehoon, koko ruumis ja käyttäytyminen mukaan lukien. Tulevaisuudessa suomalaistenkaan ei tarvitse liikkua, ei työssä eikä vapaaajallaan. Tekninen kehitys on kulkenut kohti täydellisen helpoa elämää, ja lopulta digitalisaatio vapauttaa ihmisen kaikesta rasituksesta. Samalla kansalaisten yleinen toimintakyky on huonontunut, elämäntapaa uhkaavat uudet kansantaudit ja mielen sairastuminen.

Kohta jo puolet länsimaalaisista ovat tunnetusti ylipainoisia, neljäsosa jopa lihavia. Alkoholin säännöllinen käyttö lisääntyy, täysin raittiita on korkeintaan 15 % suomalaisista aikuisista ja huumeistakin on tullut yhä suurempi ongelma; ns. viihdekäyttäjien määrä kasvaa kasvamistaan. Alkoholin käytöstä johtuvat sairaudet, mielenterveysongelmat ja tapaturmat ovat suomalaisten suurin kuolinsyy, mutta siitä huolimatta huumeiden aiheuttamien ongelmien edessä yhteiskunta vaikenee. Alkoholipolitiikka jatkaa "vapauttamista", kaikki alkoholijuomat halutaan saada ruokakauppoihin, lopulta kaikki huumeetkin, muita ratkaisuja ei tulevaisuudessa ole. Kaikista "yksilönvapautta" ja "tasaar-

voa" rikkovista säädöksistä ja velvollisuuksista on vapauduttava, se on uutta kulttuuria, uutta sivistystä.

Yleisin suomalaisen naisen ja miehen vartalo alkaa jo olla pyöreä. Uusi suomalainen naistyyppi taitaa olla teinityttö, jonka jalat ovat normaalin ohuet, mutta reisistä alkaa paksuus ja takapuoli on suuri ja pyöreä, niin kuin kehokin. Tyttö voi muistuttaa kivikauden hedelmällisyyden jumalattareksi nimettyä naispatsasta, mutta voiko hän olla nykyajan äitityyppi, joka pystyisi samanlaisiin työsuorituksiin kuin ennen maalaistalojen emännät tai synnyttäisi, hoitaisi ja kasvattaisi yhtä paljon lapsia kuin entisajan vaimot? Ja pystyisivätkö nykyajan ylipainoiset, päärynävartaloiset miehet sellaiseen ruumiilliseen työhön, jota entisajan miehet tekivät?

Kuinka vähän tulevaisuuden ihminen liikkuu, tekee jotain fyysistä tai edes ajattelee itse, kun on robotti, joka tekee ruumiillisen työn, ja maailmanaiivot, joka huolehtii ajatustyöstä ja antaa oikeat vastaukset kaikkiin ihmisen ongelmiin. Vielä minun nuoruudessani tehtiin ruumiillista työtä kaikilla elämäntiloilla, maa ja metsätaloudessa, teollisuudessa. Minäkin tein kesällä metsätöitä kirveellä ja pokasahalla. Ympärivuotinen metsätyö oli maailman raskaimpia ammatteja, samoin työ kaivoksissa silloisilla louhintavälineillä, tai ammattimainen ojankaivu ja muut lapiotyöt; työmiesten aikakausi on Suomessa lähellä, työkoneet yleistivät vasta sotien jälkeen.

Kaikki ruumiilliset työt ovat muuttuneet istumatyöksi eikä tulevaisuudessa ihmisen tarvitse edes istua, ei ajaa itse autoa, metsäkonetta tai kaivuria; eikä muutenkaan vaivata ruumistaan, ellei varta vasten halua liikkua. Konetekniikan ajan ihmisen on pitänyt kunnossa urheilu, vapaaajan ruumiillinen liikunta ja kesämökki. Yhteiskunta pystyy vielä tuottamaan huippuurheilijoita, täydellisiä teollisteknisen ihmistrimmauksen tuotteita, mutta tavallisten suomalaisten fyysinen kunto on huonontunut, se näkyy vaikkapa koulun ja armeijan kuntotesteissä (Koululaisten Movetestit, Puolustusvoimien julkaisemat varusmiesten kuntotestit). Totuus alkaa olla jo edessä: vapaasti kasvaneiden lasten ja nuorten heikko ruumiillinen ja henkinen kunto on ällistyttävän huono ja uhkaa jo Suomen tulevaisuutta.

Ylipaino ja heikko kestävyyskunto ovat viime vuosikymmeninä yleistyneet kaikkialla länsimaissa. Esimerkiksi Suomessa kolmas osa nuorten miesten ikäluokasta ei kykene suorittamaan asevelvollisuuttaan joko psyykkisistä tai fyysisistä syistä. Suurimpia syitä ovat liikalihavuus, huono fyysinen kunto, huumeiden käyttö ja mielenterveys ongelmat. Vapaasti kasvaneet nuoret miehet eivät kykene elämään ja nukkumaan samassa tuvassa muiden kanssa, tulevaisuudessa jokaiselle varusmiehelle on ilmeisesti annettava oma huone ja sotilaspalvelu.

Liikkumaton yhteiskunta. Digitaalikulttuurissa kaikki rakenteet muuttuvat yhteisestä yksityisyyteen. Paikallisyhteisöissä kyläelämä oli yhteistä ja vaati jatkuvaa liikkumista, läsnäoloa. Yhteinen työ, yhteiset kokoontumiset, elinkeinojuhlat, kylähäät, kylähautajaiset, uskonnolliset merkkipäivät, kirkkomatkat, kaikkialle oli kuljettava, nähtävä vaivaa, pystyttävä olemaan mukana toisten kanssa. Yhteisöllisyys oli fyysistä läheisyyttä ja kollektiivista osallistumista, kulttuurin tuli koskettaa kaikkia ja vahvistaa yhteistä elämänmuotoa. Ihmisen oli liikuttava tehdessään jokapäiväistä työtään tai halutessaan vaikkapa apua, lähdettävä tapaamaan muita kyläläisiä.

Myös digitaali tekniikan piti luoda uusi ihmisiä yhdistävä interaktiivinen kommunikaatiokulttuuri, uusi ympäristötekniikka synnyttäisi uusia kanssakäymisen muotoja, uusia yhteisöjä ja kännykkäheimoja. Todellisuudessa digitaalinen ympäristö erottaa ihmiset toisistaan, luo teollistakin (delokaalista) kulttuuria hajanaisemman yhteiskunnan, jossa yksityisyys täydellistyy. Jo nyt normaaliin elämän kulkuun kuuluvat omat intiimit elintilat ja kulkuvälineet, oma yhä kapeampi koulutusala ja tuttavapiiri, yhä harvemmaksi käyvät kontaktit muihin paikallisiin ihmisiin, naapureihin, jopa viranomaisiin. Tulevaisuudessa digitaali verkostoihin saattavat siirtyä työt, palvelut, asioiden hoitaminen, kaikki kollektiiviset tapahtumat, kokoukset, jopa opiskelu ja hautajaiset, eikä ihmisen tarvitse liikkua mihinkään. Kaikki ostoksetkin tuodaan kotiin. Arkielämän tulee olemaan vapaata kaikesta vaivannäöstä, fyysinen rasitus leimataan primitiiviseksi.

Vaikka Suomessa on urheilukenttiä, jäähalleja ja kuntosaleja, digitaalikansalaisten halu liikkua ja pitää kehonsa kunnossa on yhä vähäisempää. Kehityksen suunta kulkee edelleen kohti "hyvinvointi-

yhteiskuntaa", jossa nuorten liikkuminen kehittyy kokonaan "koneelliseksi". Menossa on kausi, jolloin loputkin paikalliset kyläkoulut lopetetaan ja oppilaat kuljetetaan keskuskouluihin. Koulumatkoja ei enää tehdä jalkaisin, ja vähäistäkin liikkumista varten nuorilla on omia autoja, mopoja, mönkijöitä, sähköpyöriä ja lautoja. Liikkumisen vapaus huipentuu lopulta sähkölauta. Kun sähkölauta on omassa käytössä, loppuu jalkaisin liikkuminen kokonaan. Liikunta on jo nyt erityisharrastus, joka vaatii yhä enemmän yhteiskunnan resursseja, ja kilpaurheilu jää nykyajan gladiaattoreiden ammatiksi?

Tuleeko tekniikka lopullisesti rappeuttamaan ihmiskehon, kun elinympäristö siirtyy kokonaan internetiin, reaaliaikaiseen virtuaalitodellisuuteen? Digitaalitekniikan aiheuttamat kulttuurin rakennemuutokset ovat jo todellisuutta, monien sairauksien ja sosiaalisten ongelmien taustalla, ja heijastuvat jopa seksuaaliseen käyttäytymiseen, parisuhteisiin ja syntyvyyden alenemiseen. Ja päinvastoin kuin didaktikot uskoivat, mobiilien ja muiden digitaalivälineiden väitetään vaikuttavan yhä vahvemmin myös nuorten huonoon koulumenestyksen ja yleisen älykkyyden laskuun.

Ruumiillisen työnteon arvostuskin on vähentynyt. Mitään vaivannäköä vaativaa työtä ei haluta tehdä, nuorten odotuksissa työn pitää olla jotain sellaista, mikä sopii omaan tunnemaailmaan, mikä on "omalla mukavuusalueella". Entisajan ruumiillisen työn tekijät, metsätyömiehet, lapiomiehet, ojan-kaivajat oppivat kestämaan, tekemään raskasta työtä, päivästä toiseen. Heidän elämässään tärkeintä oli saada työt tehdyksi, siinä elinympäristössä ihmiselle kasvoi kokonaan toisenlainen kyky kestää räsitystä kuin tunnista toiseen kännykkää selaaville "digitaaleille". Kansalaisten fyysinen ja psyykkinen heikkeneminen ei tunnu uhkaavan yhteiskuntaa, koska lääketieteen uskotaan voivan ratkaista kaikki ihmislajin ongelmat ja kykenevän luomaan perinnöllisesti terveen ihmislajin. Voi olla, ettei postlokaalinen tekoälyihminen tarvitse nykyisen kaltaisia fyysisiä ja henkisiä ominaisuuksia, hänen ympäristössään riittää synnynnäinen hakulaitteiden käyttötaju ja digitaalinen tunneelämä.

Matti Sarmela

LÄNSIMAIKEN RAPPIO 3

RAJATON SEKSUAALISUUS

Länsimainen media elää seksuaalirappiosta ja tuottaa yhteiskunnan, jossa julkisuusnarsistien seksuaalivallankumoukset vaativat lopulta yksilönoikeuksia julkiseen paritteleeseen ja alastomana esiintymiseen. Entisajan historioitsijat pitivät sellaista kulttuuria kaikkein primitiivisimpinä aikansa yhteiskuntien joukossa. Sellaisia kuviteltiin olevan vain jossain pimeässä pohjolaissa.

Persoonallinen sukupuoli. Länsimaissa sekä mies että naissukupuoli ovat vapautuneet seksuaalinormeista, jotka vallitsivat agraarisissa kyläyhteisöissä kaikkialla maailmassa ja kaikkien kirjauskontojen piirissä. Seksuaalimoraalin katoaminen on ollut yksi kulttuurin totaalista rakennemuutoksista, se on seurannut teknistä vallankumousta, urbaanistumista, sosiaalisen liikkuvuuden kasvua, kaikkea sitä mitä olen nimittänyt yhteiskunnan delokaalistumiseksi. 1960-luvun ns. seksuaalivallankumoukseen on tietenkin vaikuttanut ehkäisyvälineiden kehitys, ehkäisytabletti, ja parinvalinnan muutokset vapaasta alkoholipolitiikasta kaikenlaisen huijin ja viihdebisneksen vapautumiseen.

Postlokaalisessa digitaaliympäristössä vallitsee jo täydellinen, yksilönvapaus, anomia, kaikkien sosiaalisten normien ja ihanteiden katoaminen. Digitaaliset kontaktipalstat, pornosivut, seksivälineellisyys, tajuntateollisuuden seksibisnes, julkisuusnarsistien seksisankaruus, yksilönvapauden ja suvaitsevaisuuden ihannoiti ovat rajattoman seksikulttuurin rakenteita. Kristinuskon sekulaaristumisen mukana katoavat viimeisetkin vastavoimat. Vain vakituisen kumppanin pettäminen on vielä epämoraalista, ainakin niin kauan kuin pitempiä parisuhteita on olemassa.

Naisilla on täysi oikeus elää vapaina menneistä normeista, oikeus pukeutua niin seksikkäästi kuin haluavat, juopotella kapakoissa niin kuin miehetkin ja osoittaa avoimesti halunsa seksuaaliseen kanssakäymiseen. Aikuisille seksi on yksilönoikeus eikä parisuhde velvoita kohta mihinkään, sen voi aina vaihtaa uuteen. Muutaman vuoden kuluttua seksisuhde vain odottaa jotain syytä, johon yhteiselämän voi lopettaa. Vapaan seksin ideologisena perustana on jokaisen ihmisen seksuaalinen itsemääräämisoikeus ja yksilönvapaus sekä seksuaalinen tasa-arvo. Yksilöihmisen seksuaalielämään ei yhteisö eikä yhteiskunta saa puuttua, samat yksilönoikeudet ulotetaan kaikkeen ihmiskehon intiimiin puoleen kuten aborttiin.

Vapaan, rajattoman sukupuolielämän pitäisi olla jo täydellistä. Se on jo niin vapaata, että normaali heteroseksuaalinen sukupuoliyhteys ei enää kiinnosta, ei naisia eikä miehiä, vaikka seksikumppani löytyisi milloin hyvänsä internetin kontaktipalveluista. Varsinkin naisten seksielämää varten tuotetaan yhä enemmän itsetyydytysvälineitä, jotka tarjoavat täydellisen orgasmin, tuottavat paremman nautinnon kuin normaali sukupuoliyhteys. Kaikki kumppania vailla olevat naiset voivat elää seksuaalista itsenäisyyttään, tyydyttää seksuaalisesti itsensä, jättäytyä perinteisen seurustelun ulkopuolelle eivätkä omasta mielestään tarvitse miessuhteita, muuten kuin ehkä vaihtelun vuoksi. He eivät halua elinikäistä perhettä ja lapsia, ja niin kuin on sanottu, monille ihmisille koiran pito on nykyisin parempi vaihtoehto kuin sitoutuminen lasten kasvatukseen.

Miehille on vastaavasti yhä enemmän tarjolla seksipalveluja, joita tarjoavat ammattitaitoiset naiset. He eivät ole enää ihmiskaupan uhreja, eivätkä syrjäytyneitä tai halveksittuja, vaan arvostettu ammattiryhmä, joiden yhteiskunnallista merkitystä vapaamielinen media ylistää. Seksityöntekijät osaavat varmaankin tyydyttää paremmin asiakkaansa ja tarjota heille lämpimämmän seksisuhteen kuin monet feministitytöt. Ja onhan Internetissä pornografiaa, tuhansittain seksivideoita, alastomia tyttöjä ja miehiä. Molemmat sukupuolet voivat elää toisistaan riippumatta ja hoitaa seksuaaliset tarpeensa uusilla teknisillä välineillä. Täydellinen normittomuus ja vapaus luo uuden seksikulttuurin, jossa ei taida enää olla avioliittoja, ydinperheitä eikä muitakaan paikallisyhteisöjen ajan rakenteita, onko edes parisuhteitakaan. On vain erilaisia sukupuolisia identiteettiryhmiä, joita yhdistää oma ainutlaatuisuus ja koettu seksi ja omat seksivälineet.

Kaikkien seksuaalivapauksien yhteiskunta. Normaali heteroseksuaalisuus ja yksiavioisuus, monogamia, on jäämässä jonkinlaiseksi entisajan jäänteeksi, kun yhteiskunnan huomio on kiinnittynyt muunlaisiin sukupuolisuuden muotoihin. Homoseksuaalisuuden jälkeen on tullut joku erityinen seksuaalinen identiteetti, kuten *transseksuaalisuus* tai *cisheteronormatiivisuus*, jotka yhteiskunnan tulee hyväksyä uudeksi normaaliksi. Kun normaali seksi on muuttunut liian tavalliseksi, biologinen sukupuoli ei enää riitä, vaan seksikulttuuristakin haetaan jotain uutta näkyvyyttä, omaa sukupuolista poikkeavuutta, jonka pitää julkisesti hyväksyä, tai seksuaalisia kipupisteitä, joiden hoitoon yhteiskunnan pitää ottaa osaa. Nuorten persoonallisesta sukupuoliidentiteetistä halutaan tehdä loukkaamaton yhteiskunnallinen valinta. On tärkeää, etteivät nuoret joudu kokemaan sukupuolihaastusta eikä syrjäytymistä seksuaalisen erikoislaatuisuutensa vuoksi.

Ja tulossa on seksuaalisen vapauden täydellistyminen, moniavioisuus, polygamia tai pikemminkin polyamoria, eläminen useassa seksisuhteessa samanaikaisesti, ja ehkä julkinen parinvaihtokin on uusi seksuaalinen perusoikeus. Ihmiskunnan historiassa insestikiellot ovat olleet ehdottomia, niitä saivat rikkoa vain Egyptin faaraot, jotka olivatkin jumalia. Tänä päivänä insesti ja pedofilia ovat länsimaissa jo läsnä, niiden uhkaa ruokkivat moraalinnormien lopullinen katoaminen, elämä jatkuvasti vaihtuvissa uusperheissä ja lasten oman seksuaalisuuden vapaus.

Länsimaiden seksuaalinen vapautuminen on tuottanut suuren määrän tutkimuksia, joissa kehitystä vapaaseen yhteiskuntaan on pidetty tienä onnellisempaan yksilönelämään. Näinkö seksuaalinen hyvinvointi toteutuu? Kun aina löytyy uusia sala ja julkirakkaita, tai kevytsuhteita. Miehen biologinen evoluutio ei kaiketikaan ole ehtinyt seurata naisten egon ja seksuaalisuuden muutosta, koska miehet ovat alkaneet kokea, että heidän on yhä vaikeampi löytää kumppania, jonka kanssa voisi luoda pysyvän parisuhteen. Tätä miesten kompleksia kutsutaan *incel*-ilmiöksi ja selitetään nykyisten teorianallien mukaisesti naista uhkaavaksi käyttäytymisjäänteeksi, oudoksi viha ja rakkaussuhteeksi, jonka taustalla on miessukupuolen (patriarkaatin) halu omistaa ja alistaa nainen. Kuitenkin kysymys on miesten yksinäisyydestä ja syrjäytymisestä, jota ei ratkaista perustamalla bordelleja. Ehkäpä tällainen mies, koko mieslaji kaipaakin sitä aviokumppania, joka kuului paikallisyhteisöjen ajan ihanteisiin: siveää, äidillistä naista, jota mies saattoi suojella ja jonka puolesta tehdä elämätyönsä. Kun selaista elämänkumppania ei enää tahdo löytyä, he alkavat vihata naisia ja koko nykyistä yhteiskuntaa.

Yksinäisyys ja illuusoiden katoaminen koskevat myös naisia, sukupuolten välinen luottamus uhkaa lopullisesti kadota. Syrjäytymisestä johtuva miesten väkivalta on todettu alati kasvavaksi turvallisuushaksi, katkeruus ja kostonhalu voivat johtaa jopa sarjamurhiin. Sitten on niitä miehiä, jotka hakevat vain seksiä, yhden yön naisia, seksipalveluja. Heidänsä varassa ei kansakunnan reproduktio etene. Sukupuolten välille alkaa syntyä sovittamaton ristiriita. Nyt jo pitäisi ymmärtää, mikä merkitys paikalliskulttuurien rakennemuutoksella ja sen mukana tulleilla sosiaalisilla vapaus ja vihaliikkeillä, kuten feminismi, on ollut ja miksi yksinäisyys ulottuu myös seksuaalisiin suhteisiin, vaikkei vapaassa normittomassa yhteiskunnassa olisikaan puutetta seksikumppaneista.

Tulevaisuudessa feministinaiset vapautuvat varmaankin lopullisesti miehistä ja hankkivat lapsenakin ilman seksikumppania. Mustasukkaisuudesta on tulossa täysin merkityksetön tunnetila, se sotii kaikkia seksuaalioikeuksia vastaan. Feministikirjailijat ja naistutkijat ovat lietsoneet niin kauan miesvihaa, ettei sukupuolten välinen kuilu enää helposti umpeudu eikä sukupuolten välistä luottamustakaan taideta saada takaisin, eikä kaikkea sitä romantiikkaa ja ikuista rakkautta, josta nuoret haaveilevat.

Ihmissuhteiden vapaudesta huolimatta nuoret ovat yhä yksinäisempiä, pitkään yhteiselämään sitoutuvaa puolisoa on yhä vaikeampi löytää. Vapaasti kasvaneet sukupolvet pyörivät oman egonsa ympärillä eivätkä ole elämässään oppineet ottamaan huomioon kanssaihimiään edes parisuhteessa. Itsekeskeiset parisuhteet ja seksuaalitarpeet ovat ”tätä päivää”, yhteiselämä käy yhä lyhyemmäksi ja sekin yhdessäolo tuottaa yhä useammin pettymyksiä. Tulevaisuuden avioparit, jos sellaisia ihmisiä suhteita vielä solmitaan, tuskin vaivautuvat edes asumaan yhdessä. Jos heteroseksuaalisten parien avioliitot alkavat olla niin lyhytaikaisia, etteivät he edes ehdi hankkia lapsia, uusi yhteiskunnan lisääntymisestä huolehtiva teknosysteemi tulee suorastaan välttämättömäksi. Tulevaisuudessa jälkeläisiä saavat tehdä vain tarkoin valikoidut parit, joiden lapsista yhteiskunta pitää erityistä huolta.

Seksijulkisuus. Ihmisen seksuaalisuus tuottaa jatkuvasti vallankumouksellista seksitiedettä ja taidetta suomalaisenkin julkisuuteen. Tiedotusvälineissä ihmisen seksuaalisuuden vapauttaminen menneisyyden ”tabuista” ja ”kahleista” on ollut suurta humanin yhteiskunnan kehitystä. Seksitaiteen vapauttaminen alkoi muutamien kirjailijoiden kohuteoksista, jotka julistettiin uusiksi kirjallisuuden klassikoiksi, nykyisin seksuaalivallankumousta tekee koko tajuntateollisuus, niin tieteen kuin taiteentekijät ja sosiaalinen media, se on ollut yhteiskunnallista sankaruutta, jolla pääsee kuuluisuuteen tai ainakin mediajulkisuuteen. Nykyajan pornokirjallisuuteen, elokuvaan ja muuhun alan viihdeteollisuuteen verrattuna varhaisten sensaatiokirjailijoiden teokset ovat lapsellisia, ja häveliäitä. Sellaiset moraalikäsitteet kuin *rivous* tai *irstaus* ovat kadonneet julkisesta kielestä, yhteiskunnallisesti hävettävää moraalittomuutta ei enää ole.

Länsimainen kulttuuri pursuaa kirjoja ja kirjoituksia, joissa itsensä löytäneet homot, lesbot, transsukupuoliset, polyamoristit, polygamistit, parinvaihtajat ja muut seksuaalistit kertovat ainutlaatuisista fyysisistä ja psyykkisistä kokemuksistaan. Nykyajan seksuaalinarsistien löytämissä sukupuoliakteissa ihminen voi saavuttaa täydellisen orgasmin, jotain sellaista, jota aikaisemmat sukupolvet eivätkä normaalit heteroihmiset olleet kokeneet. Ja muutenkin seksivallankumousta tekevät uskovat olevan-

sa viisaampia ihmisyhteisöjen sukupuolielämän filosofeja kuin menneisyyden ihmiset. Sanoma on kaikilla sama. Länsimaisen ihmisen on vapauduttava menneisyyden rajoista, opittava tuntemaan oma seksuaalisuutensa ja elämään yksilöllistä seksielämäänsä muista ihmisistä välittämättä. Sukupuolielämässäänkin on kysymys omista oikeuksista ja mielihaluista, yhteiskunnan moraaliarvot ja käyttäytymisnormit ovat menneisyyttä, halveksittua konservatiivista kulttuuria. Seksuaalietiikasta on tullut tekopyhää kauhistelua ja kaksinaismoraalista vallankäyttöä. Moraalinormeista vapaa julkisuus, yleinen mielipide ja media vaativat yhä kovempia rangaistuksia, kun kysymyksessä on yhä tarkemmin määritelty seksuaalirikos, kuten raiskaus tai lasten hyväksikäyttö, ilmeisesti jo senkin vuoksi, että rangaistusten kohteena oletetaan olevan miessukupuoli.

Seksuaalisuus on tajuntateollisuuden parhainta bisnestä. Jokaisella valtakunnallisella medially on oma seksiosastonsa, jossa markkinoidaan kilpaa jotain uutta ja vallankumouksellista, jatkuvasti pite-neviä kirjoituksia ekstreemiseksistä ja muista sekstisen yhteiskunnan loputtomista aiheista. Ihmisen seksuaalisuus, sukupuolihalut ja sukupuolielimet, täydellinen tekniikka ja orgasmi, kaikki käsitel-lään, näytetään ja opetetaan nykykulttuurin kirjallisuudessa ja median tähtijutuissa. Valtalehtien palstoille pääsevät kaikki, jotka haluavat rikkoa rajoja ja keksivät vaatia täydellistä vapautta, kaik-kien käyttäytymisnormien hävittämistä, julkisuuspyrkyreiden omalla kielellä "sukupuolisuuden luonnollistamista". Tulevaisuudessa siihen kuuluu täydellinen alastomuus tai ainakin naisten oikeus kulkea rinnat paljaina niin kuin miehetkin, ja lopulta vapaa parittelu julkisilla paikoilla, yhtä luon-nollisesti kuin eläimet tekevät. Varmaan tämä vallankumous vielä toteutuukin, ihminenhan on vain yksi eläinlaji. *Maaliskuu 2023.*

Matti Sarmela

LÄNSIMAIEN RAPPIO 4

VÄKIVALLAN LÄSNÄOLO

Vapaasti kasvaneet sukupolvet ovat luomassa yhteis-kunnan, jossa paikallisyhteisöjä vuosituhsia ylläpitä-neet käyttäytymis ja moraalinnormit katoavat, ja tilalle tulevat sosiaalinen viha ja väkivalta, loputon taloudel-linen ja poliittinen itsekkyyd; häpeämätön pettäjien, pa-nettelijoiden, ilmiantajien, kapinoitsijoiden ja valitta-jien kilpailuareena.

Ihmisuhteiden rappio. Onko väkivallaton kasvatus luonut inhimillisen, väkivallattoman yhteis-kunnan. Ei ole. Yksinäisten ihmisten digitaaliyhteiskunnassa kasvaa keskinäinen vihamielisyys, kaikkialle ulottuva aggressiivisuus, nettiviha ja vähitellen myös epäluottamus niin toisia ihmisiä kuin yhteiskuntaakin kohtaan. Väkivallasta, kuten joukkoampumisista, on tullut julkisuuskilpailua, "tappotuomioita" kohdistetaan internetissä muihin keskustelijoihin, kanssaihmiisiin, ja yhä julmem-maksi on muuttunut ns. identiteettiryhmien "wokettajien", tyypillisten narsistiideologiien säälimätön moraalinen viha ja halu ensimmäiseksi tuhota toisinaajattelevien koko elämä.

Kaikesta tieteen ja tekniikan kehityksestä huolimatta viha ei ole kadonnut mihinkään, vaikka va-paan kasvatuksen puolustajat pyrkivät kaikin tavoin tuomaan esille nykyajan myönteisen kehityk-sen, usein vaikenemalla siitä, mikä ei sovi positiivisiin odotuksiin. Julkisuudessa on positiivisena ke-hityksenä nostettu esille esimerkiksi Tilastokeskuksen julkaisemia tietoja, joiden mukaan alkoholin humalahakuinen käyttö ja henkirikosten määrä olisi 2000luvulla vähentynyt viime vuosisataan, etenkin 1990lukuun verraten. Henkirikoksissa on kysymys noin 50 oikeustapauksen tilastosta, ja

tappojen väheneminen voi johtua siitäkin, että kännyköiden aikakaudella apu saadaan nopeammin paikalle ja ensiapu on muutenkin tehokkaampaa kuin ennen.

Todellisuudessa katuväkivalta, kuten ryöstöt, pahoinpitelyt ja raiskaukset yleisillä paikoilla ovat viime vuonna lisääntyneet rajusti (Tilastokeskus 2022). Nuorten juominenkin oli minun nuoruudessani todella vähäistä verrattuna viime vuosikymmeniin. Nykyajan huumeista emme tienneet mitään. Kaikki muukin rikollisuus on entisajan oloihin verrattuna lisääntynyt, jopa niin paljon, ettei suurta osaa rikoksista, kuten esim. varkauksista enää vaivauduta edes tutkimaan. Vaikka väkivalta saataisiin kadulta vähenemään, se lisääntyy kouluissa, työpaikoilla, kaupoissa, ravintoloissa tai jossain muualla, mutta loppuminen ei ole lähelläkään, aggressioiden purkaminen ja väkivalta vaihtavat vain tapahtumapaikkaa. Aggressiivisuutta on kohta kaikkialla, kohta viha ja väkivalta siirtyvät yhteiskunnan rakenteisiin ja muuttuvat yleiskulttuuriseksi ilmiöksi.

Tilastollisesti fyysinen väkivalta saattaa vähetä, kun ihmiset elävät yhä enemmän yksinään, eivätkä kylien nuoret kokoonnu esimerkiksi tanssipaikoille samalla tavalla kuin ennen. Nuoria miehiäkin on nykyisin suhteellisesti vähemmän kuin suurten ikäluokkien nuoruudessa. Mutta jos kaikki yhteiskunnan viha lasketaan yhteen, postlokaalinen yhteiskunta on ainakin yhtä väkivaltainen kuin esimerkiksi agraariyhteisöt, joissa ihmiset ovat asuneet vuosituhansia kaikkialla maailmassa. Yhteiskunta, josta katoavat velvollisuudet ja yhteisömoraali, alkaa ”yksilöllistyä” ja lakkaa lopulta toimimasta kollektiivisena kansakuntana, jonka eteen kansalaiset haluaisivat uhrautua. Vain totaalinen digitaalinen valvonta voi pelastaa nykyiset länsimaat muinaisen Rooman kohtalolta. Globaali kansainvaltus on jo alkanut.

Perheväkivalta. Kaikkein eniten on julkisuudessa raportoitu siitä, kuinka perheväkivalta vain lisääntyy, vaikka Suomessa pitäisi olla ihanteena väkivallaton kasvatusta, sukupuolten välinen tasa-arvo ja jokaisesta yksilöstä huolehtiva hyvinvointiyhteiskunta. Sitä mukaa kuin lastenkasvatusta ja perheväkivaltaa koskeva lainsäädäntö on kiristynyt, väkivalta on vain lisääntynyt. Perheväkivalta tarkoittaa lähinnä naisiin kohdistuvaa fyysistä ja henkistä kaltoinkohtelua ja siitä puhuttaessa pidetään itsestään selvänä, että syyllinen on mies. Taustaksi pari lausetta historiaa. Paikallisissa agraarikulttuureissa työt tehtiin useimmiten perheenä, naisilla ja miehillä jopa lapsillakin oli omat velvollisuutensa ja työalansa, jolla he saattoivat saada arvostusta. Delokaalisessa (teollisessa) yhteiskunnassa työt siirtyivät kodin ulkopuolelle ja alkuaikojen teollisuuskylissä vakiintui käytäntö, että miesten tuli elättää perheensä ja naisten hoitaa kotia ja lapsia. Digitaaliyhteiskunnassa naisista ja miehistä on tulleet toistensa kilpailijoita, jotka taistelevat yhteiskunnan kaikista toimialoista, perheestä, lapsista; oikeuksista ja tasaarvosta. Länsimainen kulttuuri on ”sukupuolitettu”, genderrintamalinja on aina läsnä.

Digitaaliyhteiskuntaan tultaessa naisten asemasta on tullut niin tärkeä syy ideologiseen vihaan ja moraalittamiseen, että se uhkaa lopullisesti hajottaa länsimaisen yhteiskunnan. Nykyajan mediailmiöt: feminismi, wokettaminen, *me too* liike ja yksipuoliset tulkinnat naisten historiasta ovat saaneet hegemonisen aseman länsimaaisessa mediassa, tutkimuksessa ja koko tajuntateollisuudessa ja luoneet käsityksen, että naissukupuoli on kokoihmiskunnan olemassaolon aikana ollut alistettu miehille, patriarkaatille, mitä tällainen käsite nyt tarkoittaneekin. Ikään kuin korvauksena menneisyydestä naisten tulee olla monissa asioissa etuoikeutettuja ja yhteiskunnan lainsäädännön turvaamia.

Suomessakin julkaistaan jatkuvasti tutkimuksia siitä, kuinka väkivaltaisista miehet ovat naisia kohtaan, jopa puolet suomalaista naisista on kokenut (joskus) perheväkivaltaa ja kolmasosa lapsista kaltoinkohtelua. Viimeksi median täytti tutkimustieto, että joka neljäs mies (25%) pitää naisten väkivaltaista kohtelua hyväksyttävänä (Nytkis ry). Mitä tällaiset kyselyt kertovat? Ovatko ne totta vai feminististä julkisuushegemoniaa ja perustuvat valikoituneiden ihmisten kertomuksiin tai harhaanjohtaviin metakyselyihin. Tätäkin viimeistä nettitutkimusta tilastotieteilijät kritikoivat eikä siitä voine tehdä muuta johtopäätöstä kuin sen, että erityisesti nuoret miehet ovat alkaneet vihata naisia ja että tämä misogynia tulee edelleen kasvamaan.

Naisten elämäntyylissä, seksuaalikäyttäytymisessä, pukeutumisessa ja ennen kaikkea feministisissä asenteissa, jopa naistutkimusten vallankäytössä on jotain, jota mieslaji ei voi enää hyväksyä. Su-

kupuoliryhmien välinen sovittamaton ristiriita tulee jatkumaan, vaikka feministisen ideologian mukaan naisten ja miesten piti kasvaa sekä fyysisesti että psyykkisesti samanlaisiksi. Nykypäivän post-lokaalisessa maailmassa yltiöfeministinen samanlaisuusdemokratia ja tasaarvo tarkoittavat lähinnä sitä, että sukupuolet ovat samanlaisia, biologisia eroja ei enää ole, naiset kykeneviä kaikkiin ammatteihin, myös sotilaiksi, eikä sukupuolieroja saisi näkyä miesten ja naisten käyttäytymisessä, ei puukeutumisessa, ei lasten kasvatuksessa eikä seksielämässäkään; ei missään, kielestäkin on hävitettävä sukupuolierot. Näin on jo käynytkin, naiset ovat alkaneet käyttäytyä samalla tavalla kuin epäsosiaaliset miehet. Jos ns. konstruktivistinen feminismi jatkuu, humanistiselta tutkimukselta häviää länsimaissa lopullisesti arvovalta ja tulevaisuus.

Padat ja kattilat. Feministisissä tutkimuksissa nainen on ilman muuta väkivallan uhri eikä niissä tuoda esille, että riidoissa on yleensä toinenkin osapuoli. Väkivaltatutkijat toimittajista puhumatta-kaan eivät näy juurikaan kysyvän, voiko naisessakin olla syytä perheriitoihin, vaikkapa sitä, kuinka feminismin sisäistänyt nainen voi miestään jokapäiväisessä elämässä piinata. Tai kuinka itsekkäästi perheen teiniikäinen nuori on uhmannut vanhempiaan ennen kuin isä on menettänyt malttinsa? Tilastokeskuksen (202324) julkaisemissa perheväkivaltaa koskevissa tilastoissa naiset näyttäisivät olevan jopa väkivaltaisempia kuin miehet, mutta siitä ei naispropagandassa puhuta mitään. Naiset ovat aviomiehensä enemmän harjoittaneet henkistä ja fyysistäkin väkivaltaa kumppaniaan kohtaan, solvanneet, pilkanneet, komennelleet, kieltäneet, jopa käyneet käsiksi tönien, repien ja potkien kumppaniaan.

Naiset ovat kyllä olleet uhreja useammin kuin miehet, mutta väkivaltaan syyllinen on yhtä usein joku muu kuin aviomies, joku naisen entisistä kumppaneista, jopa hänen sukulaisistaan, mikä varmaankin kertoo jotain naisesta itsestään. Vain seksiin ovat miehet pakottaneet kumppaninsa hiukan useammin kuin naiset. Monissa oikeudenkäynteihin perustuvissa tilastoissa on kysymys vähän yli kymmenen tuhannen ihmisen kokemuksista, mutta niitä tulkitaan ikään kuin ne kertoisivat koko Suomen kansasta.

Suomessa käsitellään jo tapauksia, joissa lapset ovat alkaneet syyttää vanhempiaan henkisestä tai fyysisestä väkivallasta, ja äiti, isä tai molemmat vanhemmat on tuomittu oikeudessa rangaistuksiin, syyllisiksi lastensa edessä. Alkoholisoituneet sadistiset vanhemmat voivat kyllä kohdella kaltoin lapsiaan, mutta on myös käynyt ilmi, etteivät lasten ilmiannot pidä edes paikkaansa. Mikä on tällaisen perheen tulevaisuus? Perheen kasvatusongelmat käsitellään oikeusistuimissa! Tämäkö on vapaan kasvatuksen legitimoimista?

Seksuaalisesti vapaassa yhteiskunnassa naisten seksi on erityisen suojelun kohde. Tarkoitushakuisilla tilastoilla ja niiden tulkinnoilla Suomeenkin on luotu naisia suosivia seksuaali ja perhelakeja, joiden ympärillä feministinen kiihko vain kasvaa. Naisten seksuaalinen häirintä raiskauksesta puhumattakaan on kriminalisoitu niin, että miehet ovat yhä enemmän naisten armoilla. Kun sukupuoliyhteyden harjoittamiseen tarvitaan kumppanin, käytännössä naisen suostumus, joudutaan ennen pitkään vaatimaan, niin kuin kirjoitin yli 10 vuotta sitten, että ennen sukupuoliyhteyden harjoittamista osapuolten on tehtävä laillisesti sitova sopimus, jossa vakuutetaan, että akti tapahtuu vapaaehtoisesti eikä kumpikaan syytä kumppaniaan raiskauksesta. Nyt on tosin jo syntynyt naisliikkeitä, jotka kieltävät naisia seurustelemasta miesten kanssa ja synnyttämästä lapsia. Siihen sitten huipentuukin naisvalta ja länsimaisen yhteiskunnan rappio. Sukupuolten välinen sovittamaton ristiriita johtaa länsimaisen yhteiskunnan lopulliseen hajoamiseen.

Siinä pienessä kylässä, jossa nuorena asuin, en kuullut kenenkään miehen pahoinpitelevän vaimoaan. Miehellä naisen lyöminen oli kerta kaikkiaan häpeä. Sama koski naisten raiskausta, sellaisesta ei nuorten keskuudessa edes puhuttu. Onko nykyajan kasvatusta tehnyt ihmisistä niin itsekeskeisiä, etteivät he sopeudu yhteiselämään, tyydyttävät vai omia halujaan eivätkä kykene kunnioittamaan toisiaan? Voivatko kaikki omasukupuoliset, vapaat, itsenäiset nykyihmiset luopua egosentristä elämästään? Jos vanhanajan avioliittoja vielä tulevaisuudessa solmitaan, lasten vanhemmat alkavat varmaan alun alkaenkin asua erillään ja muodostavat vain yhteishuoltajuuden.

Vallitsevan feministisen julkisuushegemonian mukaan on siis niin, ettei suomalainen nainen voi elää suomalaisen miehen kanssa turvallista elämää eikä perustaa hänen kanssaan pysyvää perhettä, saati kasvattaa yhdessä lapsiaan. Suomalaisten lisääntymiseenkin tarvitaan maahanmuuttajia. Perheväkivalta varmaankin loppuu, kun agraariyhteisöjen ajan perheinstituutio katoaa ja jäljelle jäävät lyhyemmät ja pitemmät seksisuhteet. Lasten synnytystä aletaan kontrolloida ja lisääntyä saavat vain tarkoin valikoidut vanhemmat, joiden lapsista valtakunnalliset hoitolaitokset pitävät huolta, kasvatavat ja kouluttavat uuden sukupolven työvoimaksi.

Nuorten väkivalta. Vielä muutama vuosi sitten 2010luvun loppupuolella tutkijat julistivat, että nuorten väkivalta vähenee ja ilmeisesti tulee loppumaan kokonaan, tänä vapaan kasvatuksen aikakaudella. Tunne siitä, että rikokset lisääntyvät, ei perustuisi faktaan. Nyt 2020luvulla tilastot osoittavat, että nuorten väkivalta on lisääntynyt eikä hävinnyt mihinkään, ja ennen kaikkea raaistunut ja levinnyt yhä nuorempiin ikäluokkiin. Asian voi vahvistaa julkisista tilastoista. Väkivallan kasvu selitetään väittämällä, että suhtautuminen väkivallan kokemiseen on herkistynyt, väkivallaksi koetaan yhä vähäpätöisemmät loukkaukset ja vihapuheet, ja niistä tehdään entistä herkemmin myös ilmiäntojoja. Näinkö siis väkivallaton yhteiskunta vähitellen syntyisi? Vai alkavatko ihmiset Suomessakin välttää yhä tarkemmin tilanteita, joissa voisi joutua kohtaamaan väkivaltaa?

Olen itse nuoruudessani tapellut, mutta koskaan ei tullut mieleen, että hävinnyt vastustaja olisi ehdoin tahdoin pahoinpidelty "sairaalakuntoon", että avutonta maassa makaavaa vastustajaa olisi säälimättömästi potkittu tai hänen päällään hypitty. Näyttää jopa siltä, että nykyiset väkivallantekijät haluavat suorastaa kiduttaa uhrinsa kuoliaaksi. Minun nuoruudessani oteltiin siitä, kumpi oli vahvempi, nykyisin etsitään vastustaja, johon voidaan purkaa kaikki omat vihantunteet ja väkivaltafantasiat. Hyökkäämistä joukolla yhden ihmisen kimppuun pidettiin raukkamaisena. Riidoissa ja tappeluissaikin oli kunniallisuus ja häpeällisyysääntöjä, joista vapaasti kasvaneet sukupolvet eivät piittaa. Näinkö länsimainen ihminen muuttuu vähitellen välinpitämättömäksi toisen ihmisen kärsimyksiä kohtaan? Mitä muuta voi odottaa, kun lapsilla ei ole muita kavereita kuin ne, jotka pelaavan hänen kanssaan Internetin väkivaltapelejä.

Myös väkivallan ympäristö on muuttunut. Vielä sotien jälkeenkin tapeltiin tietyissä tilanteissa, iltoissa ja muissa juhlissa tai kylätappeluissa, joissa oli omat käyttäytymisnorminsa. Nykyisin yhteisöjä ei enää ole, väkivalta on levinnyt yhteiskunnan rakenteisiin, viha voidaan kohdistaa kaikkiin ihmisiin, joiden kanssa ollaan tekemisissä, hoitajiin, opettajiin, sosiaalityöntekijöihin, jopa niihin jotka haluavat auttaa muita. Jo hiekkalaatikolla lapset kiljuvat aggressiivisesti toisilleen ja kouluväkivalta jatkuu, vaikka se on ollut vuosia erityisen yhteiskuntaterapian kohteena. Identiteettikostajien ja wokenettajien silmitön säälimättömyys ja henkinen julmuus toisinajattelihoita kohtaan on sekin merkki siitä, että yhteiskunta on täynnä narsistista vihaa, vihollisia etsiviä pikkuryhmiä ja omahyväisiä riidankylväjiä, joille digitaalinen informaatioyhteiskunta antaa pääsyn julkisuuteen. Omat pettymykset voidaan purkaa muihin; viha, kosto ja tappouhkaus ovat käyttäytymismallien ilmaisuja, niitä käytetään yhä estottomammin nykyyhteiskunnan ihmissuhteissa. Eikä mikään julkisuus tai mitkään saavutetut tavoitteet riitä, omista ideologioista ja utopioista tehdään loputon, yhä laajeneva syy julkiiseen vihaan.

Yhteiskunnan väkivalta. Kulttuurintutkijat ovat television alkuajoista lähtien väittäneet, ettei tajuntateollisuus, esimerkiksi tuhannet väkivaltaiset televisioohjelmat vaikuta katsojien käyttäytymiseen, pikemmin päinvastoin, ne purkavat ihmisten patoutuneita aggressioita ja sosiaalistavat nuoret fantasiamailmaan, jossa paha saa palkkansa. Kulttuuriantropologien mielestä yksittäinen raaka väkivaltaelokuva ei vaikutaakaan, mutta väkivaltabisnes luo käyttäytymismalleja ja väkivaltasankaruutta, ja ruokkii ilmapiiriä, jossa aggressiivisuus ja säälimättömyys tunkeutuvat vähitellen yhteiskunnan sosiaaliseen elämään, nettikeskusteluun, naapurien välisiin suhteisiin, avioliittoon. Ja mistä ovat syntyneet mallit kouluampumisille ja muille joukkomurhille, jotka saavat median sensaatiouutisissa erityistä julkisuutta. Länsimaiden mediassa käydään jo oikeastaan kilpailua siitä, kuka kykenee ampumaan eniten muita ihmisiä, ja tekee "laajennettuja itsemurhia".

Moderni postlokaalinen ympäristö on jo kokonaisuudessaan aggressiivinen ja omahyväinen, vihamielisyys kuuluu kulttuurin rakenteisiin. Pienestä pitäen lapset kuluttavat väkivaltaista viihdettä, pelaavat väkivaltaisista pelejä, kuuntelevat aggressiivista musiikkia, kasvavat globaaliin uutismaailmaan, jossa hyvistä ihmisistä, lähimmäisistä puhutaan hyvin harvoin. Massojen musiikissa tehoa silmitön kiljuminen, hyppiminen, valojen välkytys ja rumpujen jytinä. Nuortenkeskeiset tappelut ovat jo somekulttuuria, väkivallan uhreja videoidaan, häpäistään ja heidän kuviaan käytetään internetissä kiristämiseen. Väkivalta on ikään kuin normaali viihdeilmiö.

Tajuntateollisuus on tehnyt väkivallasta bisneksen, joka kuuluu kulttuuritodellisuuteen, jokapäiväiseen informaatioympäristöön, se on kulttuuriilmiönä kaikkialla läsnä ja väkivaltaviihteen markkinoilla ikään kuin korkeampaa taidetta. Elokuvien katsojien suosiossa ovat yhä raaemmat väkivaltaelokuvat, media myy yhä enemmän väkivaltauutisia ja turvallisuusbisnes ruokkii halua hankkia aseita ja varustautua kohtaamaan väkivaltaan. Seksi, porno ja väkivaltateollisuus kasvavat länsimaisen yhteiskunnan voimatta siihen puuttua eikä mikään vielä vakuuta, että suvaitsevaisuuden kulttuuri tuottaisi itseään sensuroivaa sivistystä.

Miksi julkisuus on naiivi ja vähättelee väkivallan kasvua. Kun menin opiskelemaan Helsinkiin, poliisilla ei ollut edes ampumaasetta. Poliisi käveli kadulla pitkässä sinisessä manttelissa ja nahkasaappaissa, kirjoittamattoman lain mukaan hän oli väkivallan yläpuolella. Tänä päivänä poliiseilla on konepistoolit, luotiliivit ja panssariautot, he ovat ikään kuin sodassa vihollisen kanssa ja kysymys on siitä, kumpi ampuu ensimmäisenä.

Maaliskuu 2023

Matti Sarmela

LÄNSIMAIEN RAPPIO 5

UUDEN SUKUPOLVEN SYNNYTYSLAITOS

Globaali digitaalitekniikan aikakausi on huomassa yhteiskunnan, johon ei enää kuulu avioliitto eikä perhe. Postlokaalinen kulttuuri on jo liian lyhytjänteinen ja epävarma elinympäristö lasten kasvattamiseen ja vapaa kasvatus on tehnyt vanhemmuudesta ylivoimaisen tehtävän.

Avioliiton rappio. Maapallon väkiluku tulee laskemaan jyrkästi eivätkä postlokaalisessa ajassa lapset kasva enää monilukuisissa perheissä, niin kuin paikallisten kulttuurien aikakaudella. Elinikäinen avioliitto kuului agraarikulttuurien maailmankauteen niin kuin muukin yhteisökulttuuri. Teollistuvaan yhteiskuntaan sopeutuvissa (delokaalisissa) ns. kehitysmaissa perheiden lapsiluku on pienentynyt, koska vanhemmilla ei ole taloudellisia mahdollisuuksia kouluttaa kuin yksi tai korkeintaan kaksi lasta. Koulutuksesta oli tullut työsaannin ehto ja vanhemmat joutuivat uhraamaan kaikkensa saadakseen lapsensa koulutetuksi, se takaisi myös heille itselleen turvallisen vanhuuden. Länsimais-

sa yhtenä syynä on ilmeisesti se, ettei lasten synnyttäminen ja kasvattaminen enää kuulu kulttuurin rakenteisiin. Hyvinvointivaltioissa lapsista ei tule positiivista palautetta, pikemminkin vain jatkuvaa huolta ja pettymyksiä, eikä vanhemmilla ole voimiakaan kasvattaa lapsia, monille naisille lapsettomuus on jo tietoinen valinta.

Länsimaissa ei enää ole normeja eikä ihanteita, jotka pitivät pystyssä paikallisyhteisöjen avioliitto ja perheinstituutioita. Vaikka muutosta on tapahtunut, avioliitoista noin puolet päättyy eroon ja yhä useammat lapset kasvavat yksinhuoltajaperheessä, tai uus, sateenkaari ja sijaisperheissä, perheelämän uhat ovat jo kulttuurisesti normaalia. Suomessa niin kuin muissakin länsimaissa avioliitosta on tullut "seksisuhde", jonka kestää vain aikansa ja vaihtuu elämäntilanteiden mukaan.

Parisuhteetkin alkavat ilmeisesti muuttua tai kadota, radikaalit feministit vaativat, että kaikki sukupuolittaminen on hävitettävä, ja yrittävät kasvattaa naisista ja miehistä samanlaisia, tai pikemminkin muuttaa feministisyys maskuliiniseksi. Nuoret eivät ole enää kiinnostuneita sukupuoliyhteydestä, ainakaan pitkäaikaisemmista suhteista, vaan käyttävät seksielämäänsä välineitä, joita seksiteollisuus tuottaa. Tunneelämältään herkistyneet nuoret naiset eivät enää haluakaan hoitaa lapsia eivätkä synnyttää, koska pelkäävät synnytyskipuja, lasten imetystä ja vartalonsa muutoksia. Jopa naisten ja miesten kyky saada lapsia on länsimaissa heikentynyt, miesten penikset ovat kyllä tutkimusten mukaan pidentyneet, mutta siittiöt alkaneet rappeutua; kaikilla ei taida kohta olla pysyvää sukupuoltaan. Ja sitten on vielä abortti, huomattava osa raskauksista päättyy keskeytykseen, se on kaikkein varmin ehkäisykeino.

Länsimainen ihminen on jo single, yksilöihminen, joka ei jaksa elää kestävässä ihmissuhteissa eikä todellisessa yksilöelämässään pysty rakastamaan toista ihmistä. Postlokaalinen maailmankansalainen voi harrastaa kaikkea sitä länsimaista seksuaalikulttuuria, jota media markkinoi: polyamoriaa, polygamiaa, polyseksiä, elää kaikenlaisissa lyhytsuhteissa, joista mikään ei kestä niin kauaa kuin lapsiperhe vaatisi. Kestävä, "elinikäinen" avioliitto on vapaan seksikulttuurin antirakenne ja menettää vähitellen merkityksensä.

Sukupuolikiikhoilijoiden valta pitäisi saada jo loppumaan. Feminismi on tehnyt miessukupuolesta totaalisen kulttuurin viharakenteen, ideologisen syyllisen, samanlaisen kuin kapitalisti marksilaisessa ideologiassa, eikä sukupuolten välinen kuilu enää helposti umpeudu, sukupuolten välistä luottamustakaan ei taideta saada takaisin, eikä kaikkea sitä romantiikkaa ja ikuista rakkautta, josta nuoret haaveilevat. Feministisen ideologian vahvat naiset ovat tehneet synnyttämisestä jopa poliittisen asean ja vaativat itsenäisiä naisia kieltäytymään lasten teosta, ilmeisesti kostoksi miessukupuolelle ja yhteiskunnalle. Käykö lopulta niin, etteivät länsimaiden vapaasti kasvaneet sukupolvet ajattele muuta kuin omaan elämäänsä eikä Suomessakaan yhteiskunnan vihaliikkeille ole loppua ennen kuin avioliitto ja perhe ovat kadonneet ja suomalaiset hävinneet maailmankartalta.

Perhe ja lapset eivät kuulu enää postlokaaliseen ympäristöön. Vapaa kasvatus on tuhonnut vanhemmuuden. Pirstoutunut perheinstituutio ei enää tarjoa uusille sukupolville tasapainoista ja turvallista kasvu-ympäristöä. Lapsiperheissä on yhä enemmän ongelmia, joihin yhteiskunnan on puututtava. Vapaa kasvatus näännyttää vanhemmat, jo 12 lapsen kasvattaminen merkitsee "ruuhkavuosia", loppuun väsymistä. Vanhemmat eivät jaksa kasvattaa lapsia yhteiskunnassa, jossa heiltä on otettu pois todelliset oikeudet ja auktoriteetti. Sama koskee opettajia. Yhteiskunta, jopa tuomioistuimet vahtivat lasten oikeuksia, vaatimatta heiltä velvollisuuksia tai kunnioitusta vanhempiaan kohtaan. Kurinpitoongelmat uhkaavat koululaitosta, opetuksen taso laskee eikä kukaan tiedä, selviävätkö suomalaiset enää globaalissa työkilpailussa.

Koteihin ja kouluihin masinoitu vapaa, väkivallaton kasvatus on muuttanut perheen ja koulujenkin perinteiset auktoriteettisuhteet, ja tuottanut Suomeenkin "mä haluun" narsisteja, egonuuria, jotka eivät kykene luomaan pitkäaikaisia ihmissuhteita eivätkä sopeutumaan yhteiskunnan vaatimuksiin. Kun yhteisönormit, velvollisuudet ja kunniallisuus menettävät merkityksensä, katoaa luottamus toiseen ihmiseen, myös sukupuolikumppaniin. Vapaa kasvatus kumuloituu sukupolvi sukupolvelta. Tulevaisuudessa lapset kasvavat yhä itsekeskeisemmiksi eivätkä edes halua uhrata elämästään vuosikymmeniä jälkeläisten hoitamiseen.

Enemmistö avioliittoikäisistä nuorista taitaa kohta jo olla ylireheviä, eivätkä he tahdo löytää elämänkumppania, vaan asuvat yksin. Nykyisin noin 45% suomalaisista aikuisista elää yksin, useimmat heistä ovat naisia, jotka ovat olleet parisuhteessa (Väestöliitto). Yksinäisyys on kohta suurin sosiaalinen ongelma. Muutenkaan ihmiset eivät ole läheisessä kontaktissa toisiinsa, eivät kotonaan, työpaikoilla tai sosiaalisissa tapahtumissa eivätkä edes seksiä harrastaessaan.

Suomessa niin kuin yleisesti maailmassa syntyvyys pienenee ja väkiluvun kasvu muuttuu negatiiviseksi. Agraarisissa pienyhteisöissä perhe asui pääasiassa maatiloilla, avarassa ympäristössä, ja teki työtä ja eli yhdessä. Teollisen kulttuurin aikana perheet siirtyivät teollisuuskyliin tai kaupunkeihin, jossa miehellä oli tehtaassa pysyvä, elinikäinen työ vaimon hoitaessa perheen ja lapset. Postlokaalisessa yhteiskunnassa sekä naiset että miehet luovat työuraa, työ muuttuu yhä lyhytjännitteisemmäksi ja metropolien asumisympäristö yhä ahtaammaksi. Eikä kumpikaan sukupuoli halua uhrata omaa uraansa avioliitolle ja perheelle.

Postlokaalinen elämä on jatkuvaa muutosta, yhä hektisempää liikkumista, kännykkäelämää, ajelehtimista globaaleissa nettilaumoissa. Työ on käynyt epävarmaksi eikä työpaikka ole predestinoitu elinikäiseksi niin kuin ennen. Yhä suurempi osa suomalaisistakin kulkee määräaikaissa projekteissa kansainvälisillä työmarkkinoilla. Kiertävää projektityöläistä nimitettiin parikymmentä vuotta sitten prekariaatiksi, nykyisin sanaa ei taideta käyttää, kansainvälinen työelämä on normaalia, ja asuminen tilapäistä, omaa vakituista kotia ei ole enää ollenkaan, on vain leasingkulttuuria, kaikki asumisen välineet saattavat olla vuokrattuja; tavaratkin menettävät arvonsa. Epävarmuudesta kansainvälinen työntekijä kykenee selviämään parhaiten yksin, vapaana niistä velvollisuuksista, joita perheelämä ja lasten koulunkäynti toisivat tullessaan.

Lapsivapaa elämäntyöli. Lopultakin on huomattu, että syntyvyyden vähenemiseen on syynä myös kulttuurin epävarmuus ja ihmisten elämäntyöli. Tulevaisuuden, ennen kaikkea työmarkkinoiden epävarmuus ja lyhytjännitteisyys on ollut jo kauan tiedossa, nyt tutkijat uskaltavat myös sanoa, että toinen suuri syy on nuorten elämäntyöli. Vapaasti kasvaneet sukupolvet ovat tottuneet elämään omaa elämäänsä, tekemään "omia asioita", harrastamaan kavereiden kanssa, juhlimaan, "bilettämään" ja viettävät parisuhteessa aikaansa samalla tavalla kuin yksin eläessään. Nykyinen elintaso ja tavarakulttuuri tarjoaa niin paljon mahdollisuuksia harrastaa ja nauttia omista mielihaluistaan, ettei perheen perustaminen voi tuoda elämään mitään suurempaa sisältöä tai tarkoitusta, eikä lasten hankkiminen ole enää välttämättömyys niin kuin agraarisissa kyläkulttuureissa.

Teknisesti yhä vaativammaksi käyvässä yhteiskunnassa vanhemmuuden yllä kasvaa ahdistus siitä, ettei heidän lapsensa menesty koulussa, vaan ajautuu huonoosaiseksi, kenties huumeiden käyttäjäksi. Yhä useammat nuoret katsovat, etteivät he pysty kasvattamaan lapsiaan yhä epävarmempaan yhteiskuntaan eivätkä varjelemaan heitä nykykulttuurin uhilta ja ongelmilta. Ilmastomuutos ja maapallon pelastaminen estävät jo synnyttämisenkin. Mediassa liikkuvien tietojen mukaan viidesosa 18–45vuotiaista vastaajista ei halua lapsia ja noin puolella heistä on syynä se, ettei "maapallon kato-kyky kestä lisää ihmisiä" tai että "lapsettomuus on ilmastoteko" (Lapsiasiamiehen kertomus 2022). Lapsiperhe ei enää ole onnellisen elämän perusta. Agraarikulttuureissa monilapsisuus oli elämän rik-kautta, delokaalisissa koulutusyhteiskunnissa perheet hankkivat lapsia korkeintaan kolme. Loppuuko syntyvyys postlokaalisessa maailmassa kokonaan? Perhe ja lapset ovat opiskelun, työuran, harrastusten, oman vapaan elämän ja uusien ideologioiden tiellä.

Normittomassa, kaikkien vapauksien yhteiskunnassa lasten elämä voi tuhoutua vanhempien voimatta tehdä juuri mitään. Tulevaisuudessa kun kaikki huumeet vapautetaan, alkoholiin ja huumeisiin sortuu myös yhä useampi vanhemmista tai koko perhe, muutenkin vanhempien tukitoimet ja lasten huostaanotot lisääntyvät jatkuvasti. Perheinstituutio alkaa tarvita yhä enemmän ammattiauttajia, huoltajia, terapeutteja, avustajia; perinteinen väestön lisääntyminen vaatii yhä enemmän sosiaalikut-tannuksia, joista tulevaisuuden yhteiskunta ei enää kykene huolehtimaan. Perinteinen avioliitto ja perhe muuttuvat menneisyyden rakenteiksi.

Taloudellinen yläluokka näyttää uskovan, että tekoäly, kliininen dnagenetiikka ja transhumanismi eli ihmisen varaosa ja implanttitekniikka tuovat pelastuksen ja maailmaan voidaan luoda uusi rotu

tai ainakin luokka, joka kykenee hallitsemaan planetaarisen digitaalikulttuurin. Tajuntateollisuus on kohta täynnä tulevaisuusvisioita ja futuristisia kuvitelmia siitä, kuinka täydelliseksi ihmisen elinympäristö vielä muuttuu ja kuinka yliinhimillisen nerokkaaksi sitä hallitseva eliittiluokka tulee kehittymään.

Kansainvälinen reproduktiolaitos. Tulevaisuudessa väestönkasvusta voisi huolehtia reproduktiolaitos, se olisi oma teknosysteeminsä niin kuin terveydenhuolto. Reproduktiolaitos tuottaisi globaalin työvoiman, hoitaisi, kasvattaisi ja kouluttaisi lapset. Valvottu, kaupallinen lisääntymislaitos vapauttaisi lopultakin ihmisen lokaalisen kulttuurikauden perinnöstä ja niistä velvollisuuksista, joita nykyisissä kansallisvaltioissa eläminen yksilölle asettaa. Laitokselle voidaan keksiä joku inhimillinen nimitys ja luonteeltaan ne olisivatkin yhteisöjä, jossa uudet sukupolvet syntyisivät, kasvaisivat ja saisivat parhaan tieteellisteknisen valmennuksen tulevaa globaalia työelämää varten.

Tulevaisuudessa valtiot – niin kauan kuin niillä vielä on omaa yritystoimintaa ja yksityiset konsernit perustavat reproduktiolaitoksia, joihin palkattaisiin valioyksilöitä tekemään perimältään terveitä lapsia. Vanhemmiksi valitut olisivat ammattiäitejä ja isiä ja heidän perimänsä täyttäisi tieteellistekniset vaatimukset. Lopulta lapset voidaan varmaankin synnyttää jo keinotekoisesti, laboratorioden liukuhihnoilla. Valvotussa reproduktiossa voitaisiin tuottaa huippusuorittajia ja erikoisihmisiä, joita postlokaalisen kulttuurin tuotanto, urheilu ja tajuntateollisuus tarvitsee. Synnytyslaitokset tekisivät myös mahdolliseksi säädellä maapallon väestönkasvua.

Reproduktiolaitokset olisivat huipputeknologian teknokoneistoja, jotka kasvattavat tekoälyn ja tieteen viimeisten tulosten mukaan perimältään terveitä, tasapainoisia ja tietenkin älykkyydeltään huipputasoa olevia ihmisyksilöitä. Superihmisillä olisi kaikki edellytykset elää digitaalisessa maailmankulttuurissa onnellisen ja tuotteliaan elämän. He saisivat huippukoulutuksen, parhaan psyykkisen ja fyysisen kasvatuksen, kaiken sen suorituskyvyn, mitä tieteellistekninen ihmistrimmaus kykenee tuottamaan.

Ohjattu ihmistuotanto vähentäisi ratkaisevasti geneettisiä ja muita kehitysvirheitä ja voisi lopulta tuottaa vain täydellisiä työntekijöitä, jotka ovat ”huoltovapaita”, eivät kuluttaisi terveyspalveluja eivätkä väsyisi työssään ja pärjäisivät roboteille. Ihmiskunnan lisääntymisen haltuunotto tulee välttämättömäksi, kun jatkuvasti kasvavat terveys ja sosiaalimenot kaatavat kansallisvaltioiden talouden. Postlokaalisessa kulttuurissa loppuu yhteisöllisyys, paikalliskulttuureiden ajan auttamisen moraali, ja hyvinvointivaltioiden sosiaalirakenteita jää vähän jäljelle. Epäonnistuneita yksilöitä tuskin enää autetaan julkisin varoin niin kuin nykyisin. Maailmankansalaisten on itse huolehdittava elämästään aina syntymästä kuolemaan. Universaalissa maailmassa on luotava kokonaan uudet terveydenhoidon kansainväliset teknosysteemit ja sosiaalihuollon rakenteet.

Vapautettu maailmankansalainen. Tieteellisteknisesti toimiva reproduktio vapauttaa robottiajan ihmislajin rotuopeista, kansalaisyhteisöistä, perheestä ja avioliitosta, kaikista niistä siteistä, jotka nykyisin tukahduttavat modernin yksilöihmisen itsensä toteuttamista. Seksipareilla ei ole enää velvollisuutta hankkia ja kasvattaa lapsia. Jokainen voi olla vain oma yksilönsä ja elää vain itselleen, hyvin harvat enää kykenisivätkään kasvattamaan lapsia tässä väkivallattoman kasvatuksen, narsistisen liberalismin ja täydellisen tuottavuuden maailmassa. Nykyiset perheongelmat katoavat, ihmislaji vapautuu perheväkivallasta, lapset kaltoinkohtelusta, teinit vanhempiensa mielivallasta ja aviopuolisot toinen toisistaan.

Tulevat sukupolvet elävät jo kokonaan yksin omaa egoelämänsä eivätkä tarvitse edes seksikump-pania: robotit, tieteellistekniset seksivälineet ja simulaatioohjelmat riittävät. Sukupuolisuhteet toisen ihmisen kanssa menettävät nekin vähitellen mielenkiintonsa ja vähenevät, tai seksuaalivietti voidaan tukahduttaa, jopa eliminoida kokonaan ihmislajin perimästä. Mihinkä huipputeknologia ei pystyisi?

Näin tavallinen digitaalihihminen vapautettaisiin kaikista niistä ongelmista ja tragedioista, joita perhekeskeisyys on ihmislajille tuottanut, eikä yhdenkään feministin tarvitse enää kokea sukupuolittumisen tuskatiloja, synnytyskoneena olemista eikä sitoutumista lasten hoitoon. Vanhanaikaisen koti-elämän epätasaarvo, väkivalta, stressi ja epävarmuus katoaisivat. Vanhempien ei tarvitsisi olla huo-

lissaan lastensa kehityksestä, koulumenestyksestä, huumeiden käytöstä eikä oman elämänuransa tuhoutumisesta. Perheväkivalta loppuisi kokonaan. Narsistisen yhteiskunnan *selfie*ihmiset voivat täydellisesti uppoutua omaan egoelämäänsä ja yksilönoikeuksiinsa. Reprodutiolaitokset lopettaisivat kulttuurin primitivisaation ja ihmislajin rappeutumisen, pelastaisivat ihmiskunnan tekoälyltä.

Syyskuu 2019

Matti Sarmela

LÄNSIMAIDEN RAPPIO 6

Pitäisikö sanoa suoraan, että menossa on länsimaisen yhteiskunnan primitivisaatio, sosiaalisen elämän ja yhteiskulttuurin katoaminen planetaariseen yksinäisyyteen.

PLANETAARINEN AIKA

Yhteisöistä yksinäisyyteen. Digitaalitekniikan aikakaudella ns. kehitys kulkee yhä nopeammin kohti globaalia tulevaisuutta, oli se minkäläinen hyvänsä. Loppuuko digitaalitekniikan kasvu koskaan? Ohjaavatko uutta rakennemuutosta ihmiskunnan todelliset tarpeet, vai pelkästään kehitysuskonto, ja kuinka kauan maailman voimakkain uskonto on kaikkivaltias, erehtymätön ja oikeuttaa ottamaan kaikki tekniikan saavutukset käyttöön? Tekninen kehitys alkaa olla jo todellinen hybris, kainenylittävä kulttuurivalta. Moderni tekniikka, digitalisaatio ja robotisaatio tekevät maapallosta lopullisesti yhden planetaarisen talousalueen, yhden ihmislajin ja yhden kulttuurin maailman. Vapaasti kasvaneella länsimaisella digitaaliyhteiskunnalla tulee olemaan rajaton oikeus keskittyä omaan elämäänsä tarvitsematta ottaa huomioon muita ihmisiä, tarvitsematta osoittaa solidaarisuutta synnyinmaataan, tai edes asuinmaataan kohtaan.

Ihmislaji on vuosituhansia elänyt paikallisissa pieniyhteisöissä, etnisissä kulttuureissa, joiden asukkaat rakensivat itse oman ympäristönsä ja sopeuttivat elämänsä paikallisiin luonnonoloihin. Vielä sata, sataviisikymmentä vuotta sitten Euroopan ja Aasian kyläyhteisöt olivat aineellisesti ja henkisesti lähes omavaraisia. Maailmansotien välissä ihmiskunta alkoi siirtyä konetekniikan ja fossiilisten polttoaineiden yhteiskuntaan, tätä ajanjaksoa olen nimittänyt delokaaliseksi kaudeksi, silloin paikallisten elinympäristöjen yläpuolelle nousi ylipaikallinen keskitetty teollinen valtiokulttuuri ja elämän ehdot muuttuivat ylipaikallisiksi. Uutta teknistä ja taloudellista ympäristöä hallitsivat koneet ja massateollisuus, keskitetty valtiovalta, kansallinen kehitysideologia, yhteinen isänmaallinen koulutus ja sivistys. Nyt konetekninen, fossiilisten polttoaineiden aikakausi on rakennemuutoksen kourissa, digitaalitekniikka on jo totaalisesti muuttanut yhteiskuntien elinympäristön. Kulttuurin rakenteet ovat muuttumassa postlokaalisiksi, s.o. universaalisiksi, globaaleiksi tai planetaarisiksi.

Elämä pieniyhteisöissä, lokaalisissa kulttuureissa, on luonut tai jalostanut sen kyläläisen, naapurin tai lähimmäisen, jota kaikkialla maailmassa on pidetty hyvän ihmisen esikuvana. Nykyisen arvohegemonian mukaan vapaa kasvatus, yksilönvapaus, yksilönoikeudet ja yksilöiden tasavertaisuus tuottavat moraalisesti korkeamman kulttuurin ja elinympäristön, jossa ei enää tarvita rajoja, yhteisiä normeja eikä velvollisuuksia toisia ihmisiä kohtaan. Paikallisen kulttuurin tilalla on mystisoitu paikallisen luonto, jonka kotoperäisyyttä halutaan pitää arvossa. Tulevien sukupolvien nuoret eivät synny

johonkin yhteisöön, he eivät kuulu kansallisvaltioon eikä heillä ole enää kotiseutua tai muuta paikallista identiteettiä, kuin joku gigapoli, miljoonakaupunki, jossa he kulloinkin asuvat. Tekninen kehitys on vapaata markkinataloutta ja globaalia kilpailua, sen kritiikki hukkuu kehitysuskon liturgiaan.

Digitaalitekniikan aikakaudella kulttuuri on muuttunut yhä enemmän yhteisestä yksityisyyteen. Paikallisyhteisöissä kyläelämä oli kanssakäymistä: yhteisiä töitä ja talkoita, vuotuisia kyläjuhlia ja uskonnollisia merkkipäiviä. Yhteisöllisyys oli kollektiivista osallistumista, sen tuli koskettaa kaikkia ja vahvistaa yhteistä elämänmuotoa. Postlokaalisessa maailmassa yksityistyminen on ulottunut kaikialle. Yhä useammat asuvat yksin, todellisia naapureita ei ole, ja työpaikkakin on yhä lyhytaikaisempi tai muuttunut etätyöksi. Kaikki kollektiivinen kanssakäyminen, kuten osallistuminen yhdistystoimintaan, politiikkaan, vapaaehtoistyöhön vähenee jatkuvasti. Kehitys koskee myös valtiollista demokratiaa, Suomen eduskuntaa. Yhteisöllisten normien, ihanteiden ja kunniallisuuden katoaminen, vapaasti kasvaneiden individualistien ja wokettajien kulttuuri rappeuttavat vähitellen kaiken vaikuttamisen: politiikan, mainonnan, internetin, jopa sukupuolten väliset suhteet. Disinformaatio, salaliittoteoriat ja ideologiset valheet ovat jo todellisuutta.

Yhteisöllisyys on hetkellistä kohtaamista erilaisissa massatapahtumissa, joissa kukaan ei todellisuudessa tapaa juuri ketään. Osallistujat etsivät jotain muuta, hetkellistä huvia, viihdettä, tunnetilaa, hyppivät kädet pystyssä hurmoksiin vaipuneina. Postlokaalinen ihminen etsii toista ihmistä Internetin keskustelupalstoilta ja kontaktisivuilta, hakee mediajulkisuutta, tavoittelee jotain erikoista, ekstreemiä, kaikenlaista, millä suinkin voi tulla nähdyksi tai kuulluksi muiden yksinäisten ihmisten joukosta. Mistä digitaaliyhteiskunnan ihminen voisi löytää toisen ihmisen? Loppuvatko kaikki fyysiset ihmiskontaktit postlokaalisessa maailmankulttuurissa?

Tulevaisuuden metropolilympäristössä ihmisestä kehittyä varmaankin uusi "monikansallinen" digitaalilaji, joka kykenee elämään yksin virtuaalitodellisuudessa, universaalin kulttuurimassan kuluttajana, ilman läheisiä ihmissuhteita ja kestäviä paikallisia yhteisöjä. Homo sapiensin kulttuuri huipentuu maailmanaivojen ohjaaman elämään eikä ihmiskontakteja, demokratiaa tai tulevaisuuden utopioitakaan enää tarvita. Tekniikka määrää lopulta sen, millaiseksi kulttuuri ja sosiaalinen elämä kunakin aikakautena muodostuu. Digitaalitekniikan täydellistyessä ihminen on vain olemassa. Ihmisen sosiaaliset siteet ja sosiaalisen kulttuurin luo digitaalitekniologia, digiverkot ja robotit, tai pikemminkin tekoäly, maailmanaivot, joihin on koottu ihmiskunnan kulloinenkin viisaus. No, kysymyksessähän on vain rakennemuutos kansallisesta kulttuurikaudesta mannervaltioiden tulevaisuuteen. Kun konetekniikan mukana valtiot rakensivat omaa kansallista isänmaataan, postlokaalisen kulttuurin kaudella kaikki rakenteet vaihtuvat planetaarisiksi.

Alistuvatko kaikki kansat liberalismiin ylivaltaan? Vasta viime aikoina yhteiskuntatieteilijät ovat huomanneet, että vielä nykyisinkin Aasiassa perhearvot ja seksuaalinormit ovat kokonaan toisenlaisia kuin nykyisissä länsimaissa. Aasialaiset vanhemmat korostavat lapsilleen velvollisuuksia, vastuuta ja vanhempien kunnioittamista, niin kuin tehtiin kaikissa maailman vanhoissa agraarikulttuureissa ja vielä teollistuvissakin yhteiskunnissa, ennen vapaan kasvatuksen valtaan pääsyä. Länsimaiden ulkopuolella ei esimerkiksi nuorten puberteettikapinaa ole tunnettu, ja perheenjäsenten velvollisuudet toisiaan kohtaan ovat vielä olleet kunniaa.

Aasian kyläyhteisöissä lapset tottelevat vielä vanhempiaan, opettajia, kyläläisiä; heidän on pienestä pitäen otettava huomioon muut ihmiset, sukulaiset ja naapurit. Kylissä kaikki perheet ja suvut tuntevat toisensa eivätkä nuoret voi paeta intimitettisuojaan. Suurimassa osassa Aasiaa nuoretkin joutuvat kokemaan, ettei yhteiskunnassa ole yleistä kattavaa sosiaalihuoltoa, ei ilmaista koulutusta, ei ilmaista terveydenhoitoa tai yleistä eläkejärjestelmää, vaan suvut ovat velvollisia pitämään huolta jäsenistään, lapset ikääntyneistä vanhemmista, sisarukset toisistaan; isovanhemmat asuvat vielä lastensa luona eivät laitoksissa. Nuoret saavat pienestä pitäen nähdä, mikä on ihmiselämän koko kaari, oppivat kunnioittamaan vanhuksia ja näkemään, kuinka kylissä ihmiset ovat riippuvaisia toisistaan, joutuvat tekemään ja myös voivat tehdä jotain kanssaihmistensä puolesta. Hyvä kyläläinen on se joka auttaa muita. Yhteisöllinen kasvatusta jatkuu koulussa, lapsia kannustetaan kaikessa täyttämään velvollisuutensa "kotia, koulua, kylää ja isänmaataan" kohtaan.

Paikallisten uskontojen tehtävänä oli olla mukana kasvattamassa hyviä kanssaihmiisiä ja palkita heidät elämän päätyessä, ne loivat kyläyhteisöihin sitä ihmisten välistä sympatiaa ja altruismia, jonka vapaa kasvatus on hävittänyt. Kristinuskon, ennen kaikkea reformistiset uskonnot kuten luterilaisuus ovat alkaneet myönteillä länsimaista seksi ja rokkikulttuuria, ja saaneet omat seksiapostolinsa, jotka haluavat kirkon hyväksyvän kaiken sen, mikä seurakuntalaisten keskuudessa on muuttunut normaaliksi. Uskonnosta on tullut oman yksilökeskeisen tunneelämän palvontaa, jumalakin on jonkinlainen oma sylikoira, johon puretaan niin oma mielihyvä kuin rakkauden kaipuu. Kristinuskon keskeiset sanat, kuten *synti*, *kuuliaisuus*, *parannus* tai *lähimmäinen* ovat kadonneet kielenkäytöstä, *kilvoitteleminen* on sekin loppunut. Uskonnollisuus on omien tunteiden, oman mielihyvän hakemista, se ei velvoita parannukseen eikä katumukseen. Mutta kuinka vähän tunteita riittää toisille ihmisille? Uuden sukupolven länsimaista ihmistä eivät enää kasvata uskonto, ei koti eikä koulu, yhteisöstä puhumattakaan.

Länsimainen seksikapina ja pornografia leviävät vastustamattomasti, mutta etenkin Aasiassa on edelleen maita, jotka taistelevat vanhojen moraaliarvojen puolesta. Aasian islamilaiset valtiot ovat lailla kieltäneet mm. avioliiton ulkopuolisen seksin, avoliitot ja samaa sukupuolta olevien avioliitot, ja muutenkin haluavat säilyttää moraaliarvot, jotka länsimaista on pyritty hävittämään vuosikymmeniä sitten. Kysymys on myös uskontojen tulevaisuudesta. Moraaliarvojen mukana katoaa suuri osa korkeauskontojen sanomasta ja lopulta saattaa käydä niin, että jäljelle jäävät vain Aasian uskonnot.

Kansallisen solidaarisuuden kuolema. Termejä *sosiaalistuminen* ja *enkulturoituminen* eli omaan kulttuuriin kasvaminen ei enää käytetä. Lapset eivät kasva enää mihinkään omaan kulttuuriin, vaan maapallon yhteiseen digitaaliverkostoon. Nykypäivänä ainoita kollektiivisia rakenteita taitavat olla erilaiset identiteettiryhmät, joiden mukana voi nettijulkisuudessa purkaa ongelmiaan, tai kokea löytäneensä jotain moraalisesti oikeutettua kohdetta julkiseen protestoimiseen. Ja sellaisia kohteita tulee normittomassa yhteiskunnassa loputtomasti löytymään. Julkisessa puheessa repivä teema on mm. wokenus, kaikkien eriarvoisuutta ja tasaarvottomuutta kokevien "moraalittaminen", nostaminen parempiosaisten tai yhteiskunnan uhreiksi. Paheksumisen kohteiden etsiminen saa jatkuvasti uusia muotoja ja uusia termejä, kuten *intersektionaalisuus*. Se tarkoittaa, että ainakin feministisessä ideologiassa kaikesta, mikä on kuulunut normaaliin ihmisenä olemiseen, kuten sukupuolesta, seksuaalisuudesta, iästä, syntyperästä ja tietenkin muiden menestymisestä voidaan tehdä naisten syrjintäkokeumus, vihapuheen aihe tai identiteettiongelma, jolle on saatava medianäkyvyys.

Julkisessa vihanpidossa, jopa poliittisessa keskustelussa kilpaillaan siitä, kuka keksii ilkeimmät herjaukset, tai löytää uusia ja uusia ihmisryhmiä, jotka ovat kokeneet joutuneensa yhteiskuntansa uhreiksi; sellaista vihapuhetta yhteiskuntaa repivä media suorastaan etsii palstoilleen. Kaikenlainen konstruktivismi, yhteiskunnan omahyväinen "parantaminen", olemassa olevan repiminen ja muiden ihmisten halveksunta ovat "tätä päivää", vallitsevaa moraalikulttuuria. Postlokaalisessa maailmassa oma esiin pääseminen on tärkeämpää kuin yhteisöllisyyden rakentaminen. Julkisuusnarsistien harjoittama mielipideterrori on tehnyt länsimaista yhteiskunnan, jossa vallitsee jo jonkinlainen vaikenemisen itsesensuuri, silmitön vihapuhe, wokenus ja cancelointi, tappavat lopulta rehellisen keskustelun ja totuuden.

Pettyneet "mä haluun" nuoret pyörittävät omia tunteitaan, kokevat olevansa kulttuuriuhreja ja syyllistävät yhteiskunnan. Yhteiskunta on jonkinlainen sortaja, jota vastaan täytyy koko ajan osoittaa mieltä ja halveksuntaa, puhumalla tarkoituksella rivosti, käyttäytymällä ärsyttävästi ja osoittamalla, ettei anna arvoa kellekään. Yhteiskunnan ärsyttämisestä, kaikenlaisesta kapinoinnista, suunsoitosta ja nenärenkaista on tullut itsensä näyttämisen sankaruutta. Eikä kukaan uskalla ojentaa nuoria niin kuin ennen kyläkulttuureissa.

Yhteiskuntatieteilijät ylistävät vapaasti kasvaneita nuoria yksilöinä, jotka eivät kunnioita sosiaalisen elämän hierarkioita eivätkä auktoriteetteja, eivät titteleitä tai arvoasemia. Eivätkä hyviä tapojaan. Minkälainen tulee lopulta yhteiskunnasta, jossa auktoriteeteista vapautuneet egoihmiset lakkaavat kunnioittamasta vanhempiaan, isovanhempiaan, opettajiaan, naapureitaan, työnantajiaan, kaikkia niitä kanssaihmiisiä, jotka vielä toimivat yhteiseksi hyväksi ja pitävät pystyssä yhteistä elä-

mää? Yhteisön normien ja käyttäytymistapojen mukana katoaa toisen ihmisen arvostaminen ja hänen työnsä kunnioittaminen, ja ennen pitkää kaikki ihmissuhteita ylläpitänyt kulttuuri, naapuruus, läheisyys, sympatia ja empatia, ja varmaan vielä ihmisten välinen rakkauskin, se tajuntateollisuuden suurin myyntituote. Ihmisellä ei ole enää "arvoyhteisöä" muualla kuin omassa tunnemaailmassaan, virtuaalitodellisuudessa.

Kun vanhat auktoriteetit katoavat, tilalle tulevat uudet. Paikalliskulttuureissa arvostettiin yhteistä käytöstä, pukeuduttiin kunniallisesti, otettiin huomioon toinen ihminen. Postlokaalisessa maailmassa arvostusta haetaan omalle itselle pyrkimällä kaikin tavoin erottumaan muista. Kaikkialla esiintyvät jo "minun nimeni on" ihmiset, jotka esiintyessään esittelevät ensimmäisenä itsensä ja vahvuutensa, ja juhlapuheissakin puhuvat vain itsestään. Todellista työtä tekevien ihmisten tilalle ovat tulleet intersektionaalisen kaunan edustajat, yhteiskunnallisen vihan luojat. Rappeutuvassa kulttuurissa henkinen ilmapiiiri on vajonnut hetken viihteen tasolle. Vakavan, pitkäkestoisen työn, tieteen ja taiteen arvostus katoaa.

Vielä sodan jälkeen sanomalehtien henkilöuutisissa kerrottiin ihmisistä, jotka olivat tehneet pitkän työuran yhteiskunnan palveluksessa, tai vaikkapa raivanneet itselleen ns. kylmän tilan. Tänä päivänä merkkipäivä uutiset ovat mediasta melkein jo kadonneet ja todellista työtä tekevien ihmisten tilalle ovat tulleet tajuntateollisuuden idolit, rokkarit ja räppärit, aggressiivisesti huutavat ja hyppivät artistit ja muut tunneidolit, joiden huuruinen elämä kiehtoo fanittajia. Kulttuurinsa Suomi on jo vaihtanut amerikkalaiseen. Se on häikäilemätöntä kansainvälistä massabisnestä, myynnin edistämistä, samoja farkkuja ja lippalakkeja, samoja pukeutumis- ja käyttäytymismalleja, samoja harrastuksia, samoja uutisia ja mielipiteitä, postlokaalisen ihmisen fiiliksiä.

Kuinka Euroopan liittovaltiossa kansalaisten keskinäisen solidaarisuuden lopulta käy? Löytyykö länsimaista vielä todellista maanpuolustustahtoa? Alkavatko länsimaat olla jo niin täynnä egoihmisiä ja itsekkäitä urapoliitikkoja, ettei Euroopan Unionin hallinto pysty pysäyttämään edes Ukrainan sotaa, suurista lupauksista huolimatta. Median mukaan enää viidesosa ruotsalaisista olisi "erittäin valmis" puolustamaan kotimaataan, "melko valmiitakin" on alle puolet. (Kyselyn julkaisu 15.12.23). Samanlaisia tuloksia on saatu muistakin Euroopan maista. Ilmeisesti Suomestakin suuri osa kansalaisista pakenisi sodan syttyessä johonkin naapurimaahan, missä he kuvittelisivat olevansa turvassa. Digitaalisyhteiskunnan sotilaat eivät pystyisi armeijana sellaisiin fyysisiin ja henkisiin suorituksiin kuin agraari Suomessa kasvaneet miehet viime maailmansodassa, eikä heidän tarvitsekaan. Länsimainen ihminen muuttuu tarpeettomaksi omassa elinympäristössään, ja sotiminenkin voidaan luovuttaa asiantuntijoille, automatisoida, jättää roboteille ja tekoälylle niin kuin koko muukin elämä. Tulevaisuuden johtajavaltioissa ja maanosaunioneissa tavallisen kansalaisen valta siirtyy yhä kauemmaksi globaaleille vallanpitäjille. Keskittyminen on kaikkiin rakenteisiin ulottuva kulttuurilaki.

Maahanmuuttajatko pelastavat Suomen? Etenkin historioitsijoiden tapana on julistaa, että Suomeen on vuosisatojen kuluessa tullut paljon maahanmuuttajia. Niin onkin, mutta paikallinen kulttuuri oli olemassa, tulijat olivat naapurimaista ja sopeutuivat suomalaiseen ympäristöön, omaksuivat paikallisen kielen ja yhteisön elämänmuodon. Ja toivat oman toimeentulonsa tullessaan. Suomen kieltä on uhannut vain ruotsi. Nykyisin ja tulevaisuudessa niin maahanmuuttajat kuin suomalaisetkin sopeutuvat samaan kansainväliseen markkinatalouteen, samaan kulttuuriimperialismiin. Paikallisuudella, äidinkielellä tai kansallisella historialla ei "monikulttuuriselle" globaalille ihmiselle ole todellista merkitystä. Suomen kieli on jo toisarvoinen ilmaisun väline, yhteiskunnalliset vaikuttajat kilpailevat englanninkielisten termien ja sanontojen käyttämisessä. Tieteessä, taiteessa ja kaupallisessa kulttuurissa merkitykselliset nimitykset, termit ja ajatusrakenteet ovat jo muuttuneet englanninkielisiksi. Kaikki tärkeä, luova ja korkeatasoinen syntyy englannin kielellä; se on universaalin ympäristön kieli.

Länsimaissa uuden kansainvaelluksen torjuminen käy yhä vaikeammaksi, vaikka sotien uhka onkin nostanut kansojen isänmaallisuutta. Myös Suomessa melkein kaikki puolueet vaativat, että maahan on saatava lisää "työperäisiä" maahanmuuttajia, se kuuluu globaaliin työvoimapolitiikkaan. Ta-

louselämän johtajat toinen toisensa jälkeen julistavat, ettei Suomi tule toimeen ilman maailman kaikista kolkista tulleita työntekijöitä. Liikeelämä alkaa jo vaatia, että Suomen kolmanneksi kotimaiseksi kieleksi on otettava englanti. Globaalin kulttuurin tuo Suomeen bisnes, kaupan ja teollisuuden toimijat, niin kuin kaikissa rakennemuutoksissa on tapahtunut, ja uusia voittajia ovat ne ihmisryhmät, jotka sopeutuvat nopeimmin uuteen kehitykseen, uusiin mahdollisuuksiin, käyttämään hyväseen kansainvälistä työläisluokkaa, prekariaatteja. Suomessakin alkaa jo olla liian paljon ihmisryhmiä, jopa poliittisia puolueita, jotka hyötyvät maahanmuuttajista ja kaupallisen maailmankulttuurin leviämisestä. Eikä kestäne kauaa, kun kaikissa julkisissa TVkuvissa, mainoksissa, haastatteluissa ja uutisissa enemmistö on maahanmuuttajia. Se manifestoi globaalia tasaarvoa.

Myös tutkijoita hallitsee "monikulttuurisuuden" romantiikka ja naiivi käsitys uudesta monikansallisesta kulttuurista. Todellisuudessa maahanmuuttajat tulevat olemaan suomalaisille taloudellinen rasitus, ja väestönosa, josta ennen pitkää muodostuu yhteiskunnallinen ja kulttuurinen uhka. Monissa länsimaissa kantaväestö ei enää halua tehdä "lattiataason" töitä, yhä useammat "palvelut" ovat jo maahanmuuttajien hallussa ja pitkäjänteinen prosessityö, liukuhihnatuotanto toimii uusien tulokkaiden varassa tai se on siirretty Aasiaan. Kohta länsimaat eivät tule toimeen ilman maahanmuuttajia. Siitä huolimatta hyvinvointivaltioiden poliittinen kulttuuri pitää kiinni eduista ja palveluista, joita puolueet ovat kilpaa jakaneet, mutta joille ei löydy enää maksajia.

Galluppien mukaan suuri suomalainen valtaväestö elää turvallista elämää, suurin osa nuorista on kunnollista ja pystyy käyttämään yhteiskunnan tarjoamia mahdollisuuksia. Näin ehkä onkin, mutta hiipivätkö muutokset sukupolvi sukupolvelta yhä laajemmalle ja kuinka vapaaksi, normittomaksi ja itsekkääksi suomalaisten on muututtava ennen kuin yhteiskunta lakkaa toimimasta? Koska Suomi on täynnä "työperäistä maahanmuuttoa" ja ihmisiä jotka rakentavat maahan kokonaan kansainvälisen, globaalien työntekijöiden ja kuluttajien massakulttuurin? Siinä vaiheessa suomalaiset ovat pelkkä laikeijakansa, vieraan hallitsijan alaisia niin kuin ovat olemassaolonsa aikana yleensä olleet, eikä heidän kielellään, historiallaan tai kulttuuriperinnöllään ole enää merkitystä.

Oman moraalisen ylemmyyden julkituominen on muuttunut "koko maailman syleilemiseksi". Euroopan ns. vihervasemmistopuolueet ovat olleet valmiita lahjoittamaan maansa muuttajille, jotka tulevat omavaltaisesti maahan ja nimittävät itsensä turvapaikan hakijoiksi. Maahanmuuttajien oikeuksia omaan kulttuuriin suojellaan tarkemmin kuin suomalaisuutta, mutta millaisiin kansainvälisiin sopimuksiin oman kulttuurin hävittäminen voi perustua?

Poliittisessa kielenkäytössä jokainen, jotka uskaltaa vastustaa maahanmuuttajien tuloa on *rasisti*, siitä on tullut samanlainen mielivaltainen eliminointitermi kuin esimerkiksi *kulakki* oli entisessä Neuvostoliitossa. Suomalaisuudesta ja isänmaallisuudesta kiinni pitävät halutaan leimata samantavaksi kuin kansallissosialistit ja viitata holokaustiin. Kansallisuusaatteesta on tullut "populismia" tai ääriilmiö, universaalissa massakulttuurissa se edustaa jotain väärää, pelottavaa tai vanhanaikaista. Natsismin ajan merkityksensä termi rasismi saa ehkä silloin, kun jostain tulleet uudet asukkaat ovat saaneet Suomen haltuunsa ja eliminoivat rappeutuneen kantaväestön. Uuden DNA-tutkimuksen mukaan näin olisi tapahtunut aikaisemmissakin väestönvaihdoksissa.

Päämääränä diktatuuri. Postlokaalinen ympäristö on maapallonlaajuista yhtenäiskulttuuria ja toimii digitaalitekniikan varassa, kaiken paikallisuuden yläpuolella. Tieteellistekniset rakenteet tieto, taito ja osaaminen ovat kaikkialla yhtä ja samaa, vain historia ja luonto voivat erottaa kansojen asuinalueet toisistaan. Jokapäiväiset elintavat, kulttuurin välineet ovat kaikkialla samoja globaalin massakulttuurin tuotteita, elämä pyörii kansainvälisissä internetverkostoissa, lopulta maapallolla elää yksi rotu, jolla on yhteiset maailmanaivot, yhteiset johtajat, samat intressit, samat uutiset, viihteet, huumeet ja sairaudet. Pitääkö jo sanoa, että historia toistuu. Paikalliset ns. alkuperäiskulttuurit on kaikkialla maailmassa tuhonnut kauppa, ennen kaikkea viinakauppiaat. Nyt pienten valtioiden oman kielen ja kansallisuuden tuhoaa globaali bisnes, kaupallinen maailmankulttuuri, viihteet ja huumeet.

Kaikki maailman ihmiset sopeutuvat nyt maailmankauppaan, kansakuntien elämässä tärkeintä on kansainvälinen pääoma, kulttuurikin on bisnestä, jolla ei ole enää muuta moraalialueita tai arvomaailmaa

kuin taloudellinen menestys; kaikki on sallittua jos se menee kaupaksi. Teollinen tuotanto on menossa kohti globaaleja teknokoneistoja ja planetaarisia rakenteita, niin kuin sosiaalisessa digitaalkulttuurissa on jo tapahtunut. Kansakunnat kilpailevat maailmanmarkkinoista, yhdistyvät mantereiden laajuisiksi liittovaltioiksi tai vapaakauppaalueiksi. Pienet kansakunnat ovat enää globaalin kauppapolitiikan pelinappuloita.

Globalisaatio ulottuu kaikkiin rakenteisiin, myös valtioiden sisälle. Suomenkin palvelukulttuuri, kuten terveydenhoito, sosiaalityö, koululaitos ja vähitellen kaikki yhteiskunnalliset hallintoalat, kunnat ja maakunnat, kaikki keskittyvät, katoavat tai muuttuvat lopulta osaksi ylikansallisia teknokoneistoja, joiden valtaa rappeutuva poliittinen demokratia ei kykene rajoittamaan. Jatkuva keskittyminen on meritokratian kulttuurilaki. Sitä pidetään edistyskenä.

Mitä yhdenmukaisemmaksi massakulttuuri muuttuu, sitä raivokkaammin etsitään yhdenvertaisuusongelmia ja erilaisia yksilönoikeuksia. Julkisuuteen pyrkivillä moraalittajilla näyttää olevan käsitys, että länsimaista tulee sosiaalisia ihanneyhteisöjä kaikkialle kylvetyllä vihapolitiikalla. Vapaa kasvatusta, loputon tyytymättömyys, normien puuttuminen, intersektionaalinen vihanpito, niilläkö luodaan yhä kehittyneempi yhteiskunta ja uusi kulttuuri.

Kysymys on lopulta siitä, voivatko länsimaat pitää korkean palkan ja elintasonsa yhdentyvässä maailmassa, jakamalla kaikille vähemmistöille, itsensä eriarvoisille kokeville ja kapinallisille identiteettiryhmille erikoisoikeuksia, vaatimalla uusia palveluita, palkankorotuksia, yhteiskunnan palveluksia ja tukia. Tänä globalisaation aikakaudella, jolloin tieto, taito ja tuotanto ovat luisumassa Aasiaan ja muualle länsimaiden ulkopuolelle. Pitäisikö omien oikeuksien sijasta ryhtyä vihdoinkin vaatimaan yhteisiä velvollisuuksia, enemmän omaa selviytymistä?

Kärjistyykö yhteiskunnan rappio, kunnes postlokaaliseen maailman leviää kaikkialle ulottuva digitaalinen valvonta? Alkavatko maapallon omistavien superrikkaiden rinnalla kehitystä ohjata poliittiset johtajat, joiden ympärille mediabisnes luo maailman suurimmat henkilökultit? Tulevaisuudessa tullaan näkemään, voittavatko globaalin tuotantokilpailun vapaamieliset länsimaat vai diktatuurit. Vastakkain ovat läntiset "hyvinvointiyhteiskunnat" ja totalitaariset valtiot, joista vahvimmat kasvavat Aasiaan. Käykö niin, että tulevaisuudessa vain diktatuurit selviävät ja digitaalitekniikan käyttö totaaliseen kansalaisten valvontaan tulee väistämättä tapahtumaan.

Diktatuurien luominen on tulevaisuudessa yhä helpompaa. Ympäristö, luonto ja ihminen ovat kohta täydellisesti tieteellisteknisten teknokoneistojen hallinnassa. Kansalaisista on digitaalisissa hallintarekistereissä kaikki olennaiset tiedot lapsuudesta vanhuuteen, kaikki mitä voidaan mitata, esimerkiksi vaikka koulutus, työkyky, asuminen, kuluttaminen, mielipiteet, hiilijalanjälki ja ekologinen selkäreppu. Suomessakin ihmisten liikkumista seuraavat sadat tuhannet valvontakamerat ja tunnistuslaitteet. Näin syntyvät "pedon merkin" valtakunnat, joista kirjoitin 40 vuotta sitten (Suomen Kuvalehti 17/1983.) Digitaalitekniikalla on jo taltioitu kaikki se tieto, joka tarvitaan yksityisten kansalaisten totaaliseen valvontaan, "yhteiskunnan vastainen aines" voidaan aina tunnistaa ja eliminoida. Vasta auktoritaariset yhteiskunnat, nimitettäköön niitä vaikkapa kansandiktatuureiksi, kykenevät lopettamaan kaikenlaiset yksilönvapaudet ja identiteettiiliikkeet, ja tuomaan takaisin yhteisölliset velvollisuudet ja moraaliarvot, jotka ovat pitäneet kansalaisyhteiskunnat pystyssä. Ihmisen elämän lopettaminenkin on helppoa: hänen henkilökohtainen digilaitteensa irrotetaan maailmanaivoista.

20.1.2024 (*pieniä korjauksia* 6.4.2025)